

julij 2010

Poletje 2010

Sicilija

24. julij 2010, sobota

Ljubljana - Terni

Ob treh zapustimo Ljubljano. Več tednov je bilo vroče, celo neznosno vroče, danes pa... Dež in 15 stopinj! Ma, saj ne moreš verjet. In mi gremo na morje. Ok, saj za vožnjo je tako še bolje. Temperatura mislim, ne dež. Samo potem bi pa vseeno rad še malo sonca. Pa saj ga bo. Saj gremo na Sicilijo. Vožnja je skoraj idealna. Ceste so precej prazne, le avtocesto preko Apeninov kakih 50 km pred Perugia nekaj popravljajo.

Ob pol desetih zvečer se ustaviva v Terniju in prespiva.

25. julij 2010, nedelja

Terni - Riposto (Sicilija)

Počasi pokonci in na kavico. Odličen kapučino! Jasno, saj smo v Italiji. In jasno, da stane samo 1 evro. Kdaj je že bil nazadnje pri nas doma tako poceni? Pa na pot. Spet brez težav. Do trajekta. Povprečje potovalne hitrosti je slabih 120 km/h, oz. 13 ur in pol za 1500 km. Ni slabo, še posebej, če vem, da nisem divjal, da sem se ves čas držal omejitev (ok, tista 15km/h sredi avtoceste, ki so jo pozabili pospraviti po zadnjih delih, ne šteje) in vozil s tempomatom. No, če sem čisto pošten: sto flašk rujnega za menoj me je tudi z občasnim cingljanjem opomnilo, da se ne gre šaliti. In s tem se res ne gre! Tudi trajekt zmagamo kot veliki in ob pol štirih smo na Siciliji.

Ja, sedaj smo pa na Siciliji. In tukaj se vozi drugače. Za zadnjih petdeset-ali-toliko kilometrov rabimo pa naslednje štiri-ali-toliko ure. Ok, saj smo prišli že prej, potem smo pa iskali prenočišče in se skozi zmešnjava uličic pomikali nemogoče počasi. Vendar smo okoli osmih ready-steady za flaško rujnega in sproščen pogovor. In oboje uspešno izvedemo!

26. julij 2010, ponedeljek

Riposto

Jutro je rano. Sinočnji karton vina se sicer en malček pozna. Ampak po sveže umitih zobkih in frišnem tušu je spet vse utirjeno v pravo smer. Razen cest. Te so še vedno prvovrstna atrakcija. In moj majhen avtoček daleč največja zverina med samimi XXS lokalci. Zdaj končno razumem, zakaj so Sicilijanci majhni. Veliki se v majhne avtočke itak ne morejo zbasat. In ko sem že povsem prepričan, da vse vem, me Meko prebudi v realnost. Razloži mi, kako gredo v fičota štirje sloni. In sloni so menda večji od Sicilijancev. Ampak, to še ni konec prebijanja skozi sicilijanske labirinte. Še rentiča je treba vrniti v Tormino. Nazaj grede mi iz denarnice 70 centov skoči kar samih - tolikokrat sem že plačal to cestnino, da jo še denarnica pozna na pamet.

Delo, pogojeno s selitvijo narodov, si pošteno razdelimo. Mica pazi otroke, Vesna gre v šoping, Matjaž preganja mojstre, Mitka pospravlja, midva z Mekotom pa prevzameva najtežje opravilo. Gantlemansko, jasno. Zafiksano kelnerco komaj prepričava, da bi rada popila eno švoh kafe. In ko smo že pri majstori. Jasno, da jih ni takrat, kot je bilo zmenjeno. Na Matjaževo urgenco se začudijo v stilu: »a vi ste to resno mislili, da bi kaj delali?« No, z nekaj zamude po prvem podaljšku le pridejo. In - popravijo! Vsaj zaenkrat zgleda tako. Ampak. Če prav razumem kapitana, je tako zgledalo že večkrat...

Zagoreli penzionisti (in Meko) se okoli pol dveh končno lahko odpravijo. Saj ne, da so pretirano pozni, prav veliko časa pa tudi nimajo več. No, upam, da bodo imeli do Palerma tako enostavno vožnjo kot sva jo imela midva zadnja dva dni. Potem jih čaka pa še celonočno motoriranje. Še fotko za spomin in eno fotko v podpalubje za druge vrste spomin. Spomin, kako naj zgleda klet vsake poštene slovenska barke.

Začnem pretep z mašinami. Ta glavna mi je crknila, ko sem jo prižgal! Puf! In konec. Međik-blu-skrin! Ta-mala še dela in najprej probam poštimat internet. Ne dela. V drugem poskusu - dela. Ok, spodbudno za začetek. Potem se lotim še druge mašine. Imam backup, ki sem ga naredil tik preden smo se odpeljali. Že dolgo noben moj backup ni bil toliko vreden! Najraje bi disk, kjer je tistih nepogrešljivih 50 GB c-particije zavil v vato. Poženem prodecuro, počakam urico in preverim. Ne dela. V drugem poskusu - dela. Uffff... Še dež, ki pada celo popoldne me ne moti več.

Zvečer pa malo naokoli. Vesna na fotke, jaz na pivo. In pico. Pravo, dobro, italijansko pico. Ampak. Sva pozabila. A-ja-ja-jaaaah. Ne gre se na pico ob sedmih zvečer. Do pol devetih ni nič niti v prvi, niti drugi piceriji. Drugih pa itak ni. Tale Riposto je pravo domorodsko mesto, praktično brez enega samega turista. Midva ne štejeva, jasno. Ob pol devetih pa - presenečenje. Kelnerca govori angleško! Prvi človek od slovenske meje dalje z znanjem tega eksotičnega jezika. Nepojmljivo! In to v piceriji, kjer itak znam naročiti po italijansko točno vse, kar potrebujem. Una-pica-kon-prošuto-e-fungi-e-una-bira in dodatek: skuzi-senjora-bira-grande-ala-spina-prego. In ko dobim in ugotovim da je njihov bira-grande kljub mojemu naivnemu pričakovanju po naše le italijanček, sledi takoj, še preden kelnerca odhlača, nov podaljšek mojega monologa: ankora-una-bira-prego. In pica je bila ... slastna! Še vedno menim, da imamo v Sloveniji dobre pice. Vsaj v primerjavi z ostalim svetom je tako. Nikakor pa se ne morejo niti v sanjah kosati s temile, ki jih lahko jem v Italiji. Pa je pico tako enostavno narediti. Baje. Samo, tukaj dobim ta-pravi pomodoro in ta-pravo mozzarella. Pri nas pa... no pri nas pa paradajzovo brozgo in naribane ostanke sira. Je menda cenejše in se bolj splača. In sosednja picerija ima tudi to robo, pa itak noben ne bo opazil razlike. Baje.

Primopredaja internetne kartice

Primopredaja posadke

Pogled v podpalubje

Riposto in Etna v ozadju in oblakih

Riposto - glavni trg

Ma, come si dice!

Popolna zasedba

27. julij 2010, torek

Riposto - Naxos

Prav lepo jutro se je naredilo. Ugodna temperatura je verjetno tudi posledica včerajšnjega dežja. Samo. Taka temperatura je le v kabini, zunaj je že pošteno vroče. Čim prej bo treba od tod. Samo, kam? Ah, otom-potom. Najprej dokončajmo hišna opravila, potem v nabavo sveže hrane. Hrana tukaj je res dobra in poceni. Sva v Ljubljani, resda samo trenutek, premišljevala, ali ne bi morda nesla s seboj kaj hrane. Ali vsaj pršut, olive in podobno kramo. Pa sva se (pravilno!) odločila, da jo nabaviva tukaj. Za slabih 200 evrov sva dobila praktično vse kar si srce lahko zaželi in kar potrebujeva za ves dopust, krepkih pet tednov. Ok, ribe in meso imava samo za ta teden, ostalega je dovolj do konca.

Nikakor pa to o cenah ne drži za tukajšnjo marino. Zlatarji! Zlatarji!!! 550 evrov so nama vzeli za čisto običajni »gradski vez« z nekaj malega dodatki. No, saj imajo čiste sanitarije in povprečno oštarijo z zmešano kelnarco, s tem se pa basic support tudi konča. Extended se pa dodatno plača, jasno. Šrauf mojster in perica, na primer. Ampak, enkrat pa moram biti v najdražji marini v življenju, mar ne?

In gremo. Samo, kam? Ah, otom-potom. Najprej v najbližji zaliv na kopanje. In malico. In nekaj postoriti. Mekotova kartica se kuri, da je že ornk vroča. Se sreča, da nama jo je odstopil. V Ripostu bi bila trda za nabavo. Ok, v marini bi nama jo morda lahko prijazno zrihtali. Za enih dvesto evrov, na primer.

Pa se začnemo rolat - tukaj ni več za živet. Gremo dalje. Samo, kam? Ah, otom-potom. Za začetek bova probala kar pri Naxosu na sidrišču, nekako mi izgleda, da tam ne bo toliko vala. In dejansko ga ni. Ok, sidro dol in roštilj-pali-sad! Ribice in kozice so dobro teknile. Samo. En deci navadnega belega vina bi rabila za omako. Pa ni nič odprtega. Rezultat: prvi karton radgonskega sivega pinota je izgubil bitko s Tončkom. Saj, za kozice je samo en deci. Ampak, ostalo bi se lahko pa razlilo. In pet flašk v kartonu je tudi smrtno nevarno - lahko se celo razbijejo! Ne bo se vino niti razlilo, niti razbilo! Za jutri pa - tukaj vse naokoli je napovedana bonaca. Ali ždiva v tem zalivu do smrti ali pa ugrizneva v kisló jabolko in prižgeva motor. In vetru naproti. Vendar, o tem bom razmišljal jutri, jutri je še en dan.

Poslovneži ...

... in njihove stranke

Za začetek so padle Ribice z roštilja in odlična blitva s krompirjem

Za sladico pa še kozice v belem vinu

Etna se zvečer končno vidi

Pa še nekaj kičastih oblakov za lahko noč

28. julij 2010, sreda

Naxos (Sicilija, Italija) - Argostoli (Kefalonija, Grčija)

Rolaj, rolaj, rolaj se mi zdaj! Ali kako že gre tista viža. Od petih dalje ni bilo več spanja. Od kje, hudiča, se jemlje val. Vetra ni nič. Nič! Sosed s sidrišča odide takoj, midva ne. Ne vea, kam bi? Ah, ja... Pa se vse skupaj malo poleže in upanje na normalno sobivanje z naravo se spet prebudi. In upanje umira zadnje. Pri naju je umrlo ob pol osmih. Greva! Samo, kam? Nič, greva v Grčijo. Jutri popoldan sva tam. Veter v vzhodnem delu jonskega morja je - vsaj napovedan je. Tukaj pa cel teden nič. Enih 14 dni se bova plazila po jonskih otokih, potem pa nazaj. Za vsak slučaj si naštimava ruto čisto ob obali podplata na škornju - za vsak slučaj, če si premisliva.

Ok, ura je skoraj poldne in čez kakšno urco bova odklopljena od 3G in na Thurayi za 6€ na minuto. Še lani je bilo klicanje 1,5€ na minuto. Pa naj še kdo trdi, da ni inflacije... Ob enih se dvigne veter. No, ločimo med absolutnim in relativnim dvigom. Relativni je zelo velik, absolutni pa le slabe 3 Bf. Vendar ravno toliko, da dvignem jadra (uf, so spet težka, kje si mi lanska kondicija?). Veter je, jasno, v nos in zavijem proti severu, ob Kalabrijski obali. No, 3 vozle pa le gremo, čeprav v napačno smer. Vendar, v prijetni tišini. In to šteje. Idila pa ni večna. Že po treh urah je postala del zgodovine. In spet rohni

motor in spet pečejo podplati od vibracij.

Da stvari ne bi bile preveč enostavne, vržem trnek. In da res ne bi bile preveč enostavne, čez nekaj ur ta tudi zapoje. No, panika je bila odveč, na koncu laksa je le tropska ribica. Plastična. Pred dvema letoma sem na tem koncu uspešno lovil bokobrane in napihljive blazine, letos srečamo iz morja rastoči šop trsja. 50 milj od obale. In naj še kdo reče, da se sredi morja nič ne dogaja.

Pa gre spančkat sonček in z njim jaz. Do polnoči je na straži Vesna, potem se zamenjava. Vetra ni nič, po napovedi naj bi na tem koncu imeli 2-3 Bf točno s krme, kar mi čisto nič ne pomaga. Zato pred spanjem pospravim še glavno jadro. Če se le da, se vedno prilagajava lokalnim običajem in zato že nekaj časa jadrava po italijansko - glavno jadro in motor. Jutri, na vzhodnem koncu Jonskega morja, pa končno računam na 4-5 Bf NW in to je veter, ki mi je pisan na kožo. Če bo vse, kot je treba lahko celo pristaneva še pred mrakom.

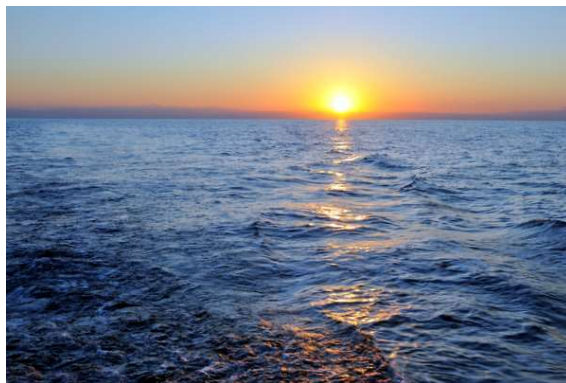
Etna z luno

Etna ob sončnem vzhodu

Trsje sredi morja

Sončni vzhod na Jonskem morju

Poletje 2010

Jonski otoki

29. julij 2010, četrtek

Naxos (Sicilija, Italija) - Argostoli (Kefalonija, Grčija)

Od polnoči do jutra sem na straži in z nečim se moram zamotiti. In se odločim, da malo naštudiram kaj ga biksa vremenska postaja. Cel ljubi dan mi kaže, da dežuje, na nebu pa niti oblčka. Ko jo tako pogledam sredi noči, vidim, da se je končno le spametovala. Sedaj strumno kaže, da je - noč.

In ko noč odide, pride veter. Končno smo primotorirali do vzhodnega dela Jonskega morja in prišli v malo bolj prevetreni del. Pričakovani prevladujoči severozahodnik nas tokrat ni izneveril. Ob šestih dvignem jadra, napišem zadnje podatke v logbook in se odpravim spat. V tišino! In v krasno umirjeno barko - brez rolanja, ki naju je spremljalo ves čas do sedaj

Spet lovimo ribe. In rib spet ni. One iz konzerve ne štejejo. Zato pa srečava že drugi napihljiv otroški plavalni obroč. Kaj tega na Jadranu otroci ne potrebujejo več? Pa se ne ustavljava, da bi ga pobrala. Se nama ne ljubi. Preveč lepa je plovba, da bi jo prekinjala z raznimi obrati in tem povezanimi manevri z jadri. Avtopilot naju lepo vozi Kefaloniji nasproti. In grška zastavica tudi že plapolala pod starboard križem.

Kdo pravi, da rib ni?! Tisti, ki to trdi, nima pojma! Ribe so. In to na našem trnku! Jasno, takoj, ko rolica zapoje, gremo v akcijo! Barko v veter, genovo dol, motor na 1000 RPM in Tonček vleci. In Vesna slikaj. Borba je kratka, vendar neizprosna. Kratka za mene, za ribo verjetno kar dolga. Je pa dejstvo, da se je riba naveličala boriti za življenje v vsem tem času, ko sva midva razmišljala kaj in kako storiti. In ko sem se ukvarjal s spuščanjem jadra in parkiranjem barke v veter in... No, za nekaj je pa tudi počasnost dobra, mar ne? Kakorkoli, na koncu štejejo le rezultati.

Lepa ribica, tuna, po oceni slabih 10 kg (nikakor nama ne uspe spraviti ribje tehcnice v pogon), po dolžini pa dobrih 70 cm (vsaj meter znam uporabljati, če je že vaga prekumštna zame). Je pa zato po bitki paluba čisto krvava. Krvava! Pa paluba še niti ne toliko, kot nesrečni čoln, ki se je našel v napačnem trenutku na napačnem mestu - obešen za barko, nad njim pa obešena riba. Kakšno uro se tako pretepava z ribo in čistiva barko, preden spet dvigneva oboje jader in barko prepustiva na milost in nemilost avtopilotu. Ribo pa na (ne)milost našim nožem. Pred mesecem ali dvema naju je nek morski maček podučil, da se od tune pobere samo najboljše, ostalo pa vrže v morje. Samo »ribca« se poje, je razložil v takem jeziku, da sem ga tudi jaz razumel. In ga poslušava. Je pa še vedno ostalo kar nekaj kilogramov »ribce«, ki jo bo potrebno pojesti. Za začetek ribji karpacho. Tako me je naučil kaptaan in tako mora biti. In tudi gin tonic spada v ta protokol. Tudi to sem se naučil od izkušenejših.

Do Kefalonije je večerja in veter, za otokom ga zmanjka in zadnjo uro motorirava do marine. Marine? Ah, ja... Spet smo v Grčiji. Works in progress. No, tudi, če je kaj že narejenega, nobena luč ne gori ob enih zjutraj po lokalnem času, ko sva priplula. In v temno marino nekako ne bom rinil. Pa saj je čista bonaca in pred marino 4 m globine in mulj. In prostora za celo regato bark. In midva sva edina. In Grki ne računajo sidranja, tako kot naši sosede. In...

Dvigovanje grške zastavice

Riba v borbi za življenje ...

... in po bitki

Težka je, težka

Samo najboljšje je dovolj dobro za nas

Tunin karpačo

30. julij 2010, petek

Argostoli

Eno uro so nama ukradli, barabe. Zbudiva se ob pol devetih po lokalnem času. Pa daljnogled v roke in preveriti situacijo. Marina je ... no, marina je po grško. Tam ni nič. So pomoli in so privezne bitve in en kup šare na obali. V vodi pa ni nič. V mestecu na rivi pa privezov kar nekaj in prostora za plesat! Tja greva. Še prej pa napihnem dingija, da ne bom izpadel tako šlampasto. In stopim vanj in začnem pumpat in sem štorast in - končam v vodi. A-ja-ja-jaaaaah! Kako pa zdaj nazaj na barko brez lojtrice in z dingijem na spojlerju? Še dobro, da visi en štrik čez rob in Tonček-Tarzan je rešen. Ok, jaz sicer sem, bomo videli, če je tudi moja ura.

Privezat nama pomaga naš človek. Srbin s sosednje barke. Malo poklepeta in vse ve o Sloveniji. Ima barko v Izoli. Potem pa na port police. Punca v polni bojni opravi tehta s pištolo vred 50 kg (brez pištole pa najbrž ene pol toliko). Je pa čisto prijazna in vse uredi brez težav. No, skoraj brez težav: »Is-slovenii-in-juropijan-junjon?« Ej, saj to pa že poznam izpred dveh let. »Jes« »Ar-ju-šur?« Hic! Tudi to je znano. »Jes« »Ou-jes-slovenii-is-in-juropijan-junijon-slovakia-is-not-em-aj-rajt?« »Jes« No, tole je vseeno nekaj novega, pa se kar strinjam z njo, zakaj bi ji pokvaril veselje! Naj se Slovaki sami zabavajo s tem. In potem nama prizna še lanski transit log (ali pač njegov grški ekvivalent), ki po zakonu sicer ne velja več, pa to zanjo očitno ni pomembno. Nam tudi prav. In plačamo 15 evrov za cel postopek in messa finita. Za začetek obetavno.

Tudi Vodafone najdeva in za 19 evrov sva srečna lastnika SIM kartice, ki nama omogoča prenos 10 GB podatkov v desetih dneh. Tudi lepo. Še posebej, če vem, da je barka parkirana prav pred kafičem z zastonj WiFi-jem. In zastonj sanitarijama. In zastonj vodo za barko. In - najpomembnejše - zastonj pranjem. Dvakrat vprašamo kaj pomeni free laundry in obakrat je odgovor strumen in nedvoumen: dis-mins-fri-laundry-for-aur-gests-from sejlin-bouts. No comment! In vse kar moramo narediti, je da pijemo pir po polovični ljubljanski ceni. Ali pa še manj. 2 evra stane. Pa saj smo vendar šli na špar-program dopust, mar ne? Hrano imamo pa v hladilniku - itak je iz morja. Ampak. En giros bom vseeno za kosilo in par pirov tudi! V glavnem zato, da si kupim pravico do zastonj pralnice, jasno...

Potem pa malo na potep. Naporen potep. Za začetek se je treba ustaviti na mezici. In pivu. Ej, Tonček! Dovolj bo za danes. Že res, da potrebujem štiri ali pet litrov tekočine dnevno, ni pa nujno da je to samo pivo. Lahko je tudi vino.

Proti večeru dobimo sosede. In to tako, da jih vsi ostali opozarjajo, da so vrgli sidro preko našega. Oni pa nič. Se mi zdi, da niti ne razumejo, v čem je težava. Ma, njihov problem. Jaz bom raje zalaufal internet. Bom, ali ne bom? Jaz že ne. SIM kartici je priložena lična knjižica z navodili v - grščini! Niti besede v angleščini ali vsaj v latinici. Oki-doki, pot pod noge in v Vodafonev center. Punca mi najprej strumno razloži, da moram kupiti njihov modem. Čakaj, čakaj, punca, tako to ne gre. Z modemom ni nič narobe, z navodili je. Tukaj imaš navodila in modem in računalnik, pa beri in mi naštimaj, da bo stvar delovala. Ok? Pa začne in ko mora vnesti prvi podatek, ga ne ve. Njihov modem tega ne rabi. Ah, ja... Rabi ga, samo je tovarniško zaklenjen in zato prednastavljen. Pa kliči v vaš call center, če ti ne veš. Na vaši spletni strani piše, da dela z mojim modemom, malo zablefiram. In ni govora, da kupujem nov modem! Torej? Počasi jo imam dosti. Potem pa le vzame en zvezek izpod pulta, prepíše nastavitve in zadeva, jasna stvar, takoj dela. S poslom pri prodaji modema torej ni bilo nič. Pa saj je naivnih strank še dosti. Avrio...

Slaščice kar same vabijo

Meza pa še bolj

Spomenik sredi zaliva

31. julij 2010, sobota

Argostoli - Ormos Livadhi

Dopoldne gre Vesna v šoping. Sicer ne vem zakaj, ampak tudi mimo ribičev, ki prodajajo ribe se sprehodi. In vidi. Ribiči prodajajo ribe turistom. Ki jih, jasno, nimajo kje speč. Ampak jih vseeno kupujejo. Razlog je (udomačena) Kareta Kareta poleg ribičev. Takole gre to: ribiči ribe ujamejo, turisti to plačajo, želva jih pa poje...

Sinoči smo zvedeli, da prevozniki štrajkajo in da ni diesla. Ampak. Odkud-ja-to-da-znam? Pa Vesna še enkrat zažnjari in točno opoldne naj bi ga pripeljali, le prevezati se moramo na drug pomol. In to storimo. In pri tem - ne more biti drugače - poberemo še sosedovo sidro. Še zjutraj smo jih ponovno opozorili, da gremo in da naj se presidrajo, pa so strumno zatrdili, da so pogledali z masko in da je vse v redu. Kakor želite. In da je mera polna, z vseh sosednjih bark naju opazujejo in so v pripravljenosti, da bi pomagali, če bi slučajno bilo potrebno, le tile mojstri sidra mirno nadaljujejo s špilanjem kitare v podpalubju. Oni so na dopustu. Ko se čez deset-ali-toliko minut priveževa na pomolu za gorivo, je njihova veriga še vedno ohlapno v vodi. Neverjetni so!

Gorivo dobiva po ugodni ceni. Ugodni za črpalkarja. Dvakrat. Cena je 20% višja kot pri nas, števec pa tudi kaže 20% več, kot natoči. Pa kaj čmo, tako je to v Grčiji. Zato pa greva danes samo na konec zaliva, na sidru počakava jutro. In se kopava in jeva in pijeja in - delava. Nekaj se nabralo in to je danes na sporedu. Kakšno urico motorirava na minimalnih obratih, da si akumulatorji malo opomorejo. Več kot dva dni so garali brez počitka. Potem se sidrava. Sama sva v celem zalivu, dolgem krepkih 5 milj in širokem slabo miljo. In praktično povsod se je možno sidrati. Prijeten vetrček hladi barko, da je bivanje več kot prijetno.

In tuna na jedilniku tudi naredi svoje. Kako dobro sva se odločila, da sva poslušala izkušenejše od sebe. Tunina ribca, na hitro popečena na grškem olivnem olju z nežnimi začimbami, temelječimi na rožmarinu in majaronu (sveže še iz Ljubljane), poleg pa priloga iz paprik in bučk, kuhana v radgonskem sivem pinotu, seveda s krepkim dodatkom kajenskega popra za odločno kontro ribi in še odločnejšo maslenemu krompirju. Ta tuna pravzaprav nima prav čisto nič s tuno, kot jo dobimo v primorski birtiji. Okus je bolj podoben beli ribi, kot tuni. Tudi barva je pri nas bela in ne rdeča, kot jo poznamo iz gostiln. Jasno, samo najboljše je dovolj dobro za nas! Jap! No, pa dovolj bahanja. Dejstvo je, da je bila večerja božanska, vredna gostilne As v Ljubljani.

V Ljubljani so pa stvari malček drugačne. Proti večeru prileti MMS z Janovo fotko, kako je rebrca (najprej sem že mislil, da

so feferoni ali čevapi, pa se je le izkazalo, da so svinjska rebrca). Hja, sedaj, ko je star eno leto, to lahko počne kolikor mu duša da. In duša mu da! Je pa to razlog za Skype call. In ker Skype ni dovolj dober, Jure na hitro naštima ooVoo (ali tako nekako) in zvok-in-slika-kot-se-šika. Ja, ni kaj, neprimerno lepša slika je kot na Skypu. In tudi neprimerno več podatkov teče po luftu. 100 MB smo jih skurili v pol ure. Pa kaj pol, saj jih imamo na voljo 10 GB!

Lixouri s praznimi privezi

Naša tuna

Naši sosedge

Naš zaliv

Vnuk je rebrca

1. avgust 2010, nedelja

Ormos Livadhi (Kefalonija) - Keri (Zakintos)

Avgust je. Sedaj naj bi navalili Italijani. No, tukaj ni še nikogar. Niti Italijanov, niti kogar koli drugega. Razen koz, ki se pasejo na obali. In naju dveh. Pa malo delamo, popravimo malenkost ali dve in čas je za odhod. Z delom je pa tako: ni več problem dostop do interneta, kot je bil vedno do sedaj, ampak - elektrika. Spet je potrebno malo prižgati motor, da se napolnijo računalniki. Motorja sicer danes ne bi čisto nič ne bi potrebovala. Za danes napovedan ugoden veter!

Ko tako jadrava mimo Lixourija, vasice nasproti Argostolija, je tam še vedno samo ena barka. Tako, kot včeraj. In, kot berem, imajo vodo in elektriko na pomolu. In množico gostilnic v ozadju. Skratka, čisto spodoben gradski vez, nič slabši, kot v marini na Formenteri, kjer bi v tem času stal vsaj 200 evrov. Če bi ga v silni gužvi, ki tam vlada poleti, sploh dobili.

Vetra je okoli 5Bf, kar je ravno prav za zvezano glavno jadro brez genove. Točno od zadaj vleče in dveh jader itak ne moremo imeti. Pa ni potrebe. Z dobrimi osmimi vozli plujemo ob zunanji strani Zakintos. Tukaj je tudi nekaj vala, ki se vali vse od Otranta sem, tako da na trenutke po valu navzdol letimo tudi 10 Kt. Ampak ni kakšne večje panike. Leživa v cockpitu, Vesna bere knjigo, jaz pišem dnevnik, šofira pa črnec. Cilj Laganos na jugu otoka. Vmes si bomo z vode ogledali še Wrack bay, ki sem ga na fotografijah verjetno videl največkrat v življenju. Praktično na vsaki grški razglednici je. In zvečer bomo po planu jedi - tuno. Spet ribe. Pa saj jih ne moremo toliko pojesti, kot jih lahko ujamemo...

Petdeset milj, sedem ur. Ves čas veter po krmi. Ves čas! Tudi, ko smo naredili ovinek okoli južnega rta na Zakintosu. Skoraj 200 stopinj smo obrnili, pa je bil veter ves čas v najslabšem primeru z boka. Neverjetno, kako vrti okoli otoka. In za otokom ni bilo več vala, hitrost pa preko 9 kt skoraj dve milj. Glavno jadro in četrt genove, bok, 4-5 Bf. Mislil sem, da sanjam! Prijadramo do sidrišča pred Kerijem, tokrat nismo sami, še kakih pet ali šest sotrpinov je tukaj. Prostora pa vsaj za sto. In še to: Rod je imel tokrat prav, excellent shelter. Na sidrišču je skoraj bonaca in brez vala. Ok, italijanski mačo boji v gliserjih ne štejejo. Kakor tudi ni vredno omeniti, da je zaradi zaščite naravnega habitata Karete Karete hitrost striktno omejena na 6 vozlov. Kako, hudiča, so že tukaj, ko pa so se jim počitnice šele začele?

In ribica in vinček in lučka na vrhu jamborja in ... hrk, hrk, hrk...

Svetilnik v dorskem stilu

Wrack bay od daleč...

...in od blizu

2. avgust 2010, ponedeljek

Keri

Prijetna noč, prijetno jutro, prijeten dan. Nekaj moram narediti in zjutraj je potrebno najprej napolniti akumulator na računalniku. Na račun akumulatorja na barki, seveda. Pa ni druge. In do desetih je moj delavnik tudi že končan, inverter izključen in sončne celice na delu. Neverjetne so! Ne, samo da vzdržujejo porabo hladilnika (ki v tej vročini dela s polno

paro), do štirih popoldan za cele tri odstotke napolnijo akumulatorje na barki. Toliko, kot jih hladilnik izprazni preko noči. Če ne bi imel drugih porabnikov (navigacija, avtopilot, luči, ...), je to povsem samozadosten električni sistem. Super! In ko smo pri elektriki, še nekaj sem se naučil. Investicija 250 evrov v netbook se je obrestovala že do sedaj. Baterija se nafilila v slabi uri in potem traja in traja in traja. V specifikaciji piše, da 11 ur in to tudi drži. Prav vse se s tem mlinčkom ne da narediti, za veliko večino stvari (mail, net, komunikacije, pisarija in podobne nezahtevne stvari, torej kakih 90% opravil na dopustu) pa je zadevca povsem primerna. In praktična. Za ta opravila pač ne rabim dual core procesorja s 4 GB RAM in full HD zaslonom. Pa še mat zaslon na igrački je odlično viden tudi na soncu in ni potrebno delati v kabini. Zelo pomembno!

Dan torej mine v kopanju, poležavanju in branju. Danes ni vetra in ne greva nikamor. Popoldne se sicer nameniva z dingijem na mezico na obalo, pa si premisliva. V hladilniku je še italijansko meso in pojesti ga je treba, da se ne pokvari. Ujeta riba nama je povsem premetala prehranjevalni načrt. Morda greva v birtijo na rivi zvečer na pивce za živce...

Keri

3. avgust 2010, torek

Keri - Zakintos (luka)

Nič se ne dogaja. Še veter se ne dogaja. Pa se vstanemo in skopamo in prestavimo k pomolu (da ne bo treba motor montirat na dingija) in odveslam na obalo in kupim frišnega kruhka in se odpeljeva na ogled zaliva želv in se za ovinkom sidrava in kopava in ... Skratka dolgčas. Vesna sicer odplava na frape v kafič na obali in tam sreča dva Zagrebčana. Lani so bili na tem koncu z barko in jim je bilo tako všeč, da so se letos vrnili. A nimajo oni najlepše more na svitu? Očitno niti non-stop agitacija državnega trobila ni več dovolj, da bi ji vsi nasedli.

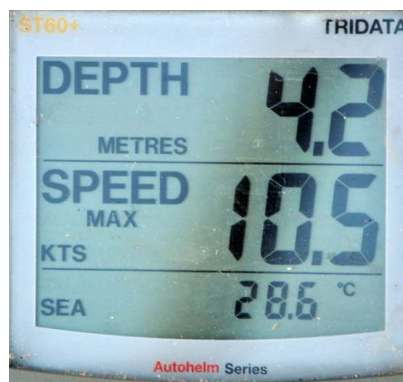
Pa se tudi tega naveličava in se odsidrava in odplujeva. Do Zakintosa (mesta) imava slabih pet milj in v dobri uri bom že sedel v kafiču na rivi. Pa mi načrt prekriža - veter. Ko greva midva, pride veter. Najprej sramežljive 3 Bf, potem prijetne 4 Bf in na koncu krepkih 5 Bf. Midva pa v orco. Jasno, da sem dal takoj jadra gor in jasno, da je bila hitrost okoli 5 vozlov. Pa je bila potem 6, pa 7. In obrat in 8 in 9 in ... 10,5 vozlov. V orco! Bravo Mima!

V luki pa ... vročina! Neznosna vročina. Imamo vodo in elektriko in diesel. Vse pred nosom. In za 25 evrov dobimo en lep štampilj v transit log. Za diesel ni potrebno klicariti in fehtariti, dva mojstra hodita od barke do barke in agitirata. Vsak za svojo firmo. In še precej cenejši je, kot na Kafeloniji. I-jebi-ga. ne rabimo diesla, ne rabimo vode, ne bi niti rabili štempla, krvavo pa potrebujemo elektriko.

In na okoli. Na rivi avtodom z ljubljansko registracijo. Kranjčana sta, s hčero vandrata naokoli. Zelo podobno, kot smo mi petnajst let nazaj. Pa se malo zaklepetamo. Malo? No, ene dve uri čvekamo. Prijetna družba. In bi še obujali spomine (vsak svoje), če ne bi Vesna brezpogojno zahtevala, da nehamo: ljudje se morajo odpeljati in si najti prostor za spanje - a ti tega ne razumeš?! Smiselna razlaga, še posebej, če vem, da Vesno silno boli trn v peti. Mi smo pa stali... In mezica in kilce vinčeka in zaslužen počitek.

Otoček pred plažo z želvami

V orco!

Tipično grško?

Mima

Sezona koruze je odprta

4. avgust 2010, sreda

Zakintos (luka) - Alikes

Akumulator je poln. Aleluja! Samo. Zakaj se še vedno fila? Pa spet malo klikam po Mastervoltu in kar naenkrat se mi pokaže še en meni. Do sedaj ga ni bilo, prisežem. Ali sem pa že čisto zblojen!? Najbrž bo tole slednje. In v tem, na novo odkritem meniju, najdem podatek, ki sem ga iskal. Podatek, da se fila v glavnem startni akumulator. Opala - mogoče bi to le lahko bil razlog, da se motor težko zaganja. Bomo videli. Najprej pa delo. Nekaj imava oba za postoriti in pa - fakturirati za julij. Odkar fakturiramo na elektronski način, ni več potrebna fizična prisotnost v Ljubljani. Za dvig dinarčkov pa tudi ne. Nekaj takega sem si želel že kot majhen otrok...

Tile akumulatorji so res štorija zase. Sedaj mi kaže, da se startni akumulator prazni in ne polni, pa smo pripojeni na električno omrežje. Ok, malo bo potrebno pobrskat po instalaciji. Pa najdem slab stik in ga očistim in privijem. In kaže Mastervolt tako, kot je treba. Pa ja ne, da je bilo samo to?!

Ne, ni bilo. Ko smo se odklopili od matere elektrarne na obali, je spet vse po starem. Servisni akumulator je očitno

potrebno zamenjati. Avrio. Danes imamo veter. In, kot piše v šolskem učbeniku za te kraje, se veter počasi dviguje in piha direktno v nos. In lepo jadramo, malo pokrajšamo, in se nameravamo ustaviti v zalivu Alikes. Pa ni ravno bonaca, gremo v Ag. Nikolaos. Ej, tukaj šele nažiga. Zadnji dve milji imava 6 Bf. V nos! Lučica je sicer čisto simpatična, a polna, prostor je le še za bočni privez na privetrni strani. Kaj to pomeni, mi je jasno takoj, ko pogledam na vetrni instrument. 30 vozlov - v luki. Pa saj bi fenderje zdrobilo! Nak, tukaj pa Mime že ne bomo matrali. Četrť genove ven in z vetrom dve milji v zalivček skupaj z Italijanom. Ma, saj je čisto prijazen, še pomaha nam. In sama z ženo sta na barki. In čisto tiho. Izgleda, da še Italijani niso več tisto, kar so nekoč bili.

Pa v vodo! Povsem sva pregreta. Voda pa ... hecna. 5 cm na vrhu prava ledenica, nižje pa klasika. Klasika pomeni 28 stopinj. Izgleda, da imamo v bližini izvir sladke vode in ker je ta lažja od slane, ostane na vrhu. In to žveplane sladke vode. Vonj v tem zalivu je nekako tak, kot v vulkanskem kraterju na Nisirusu. Kakorkoli, ko me v roke začne zebsti, jih enostavno potopim. Temu se menda reče tudi geotermalna energija.

Smo imeli pa danes malo kažina. Spet je voda prišla na polico s tiskalnikom. In ta ji je pobegnil na tla. Bili smo nagnjeni. Ni mi sicer jasno, ali je voda tekla v breg ali je v breg plezal tiskalnik. No, mogoče ima pa vse skupaj kaj veze z obratom, ki smo ga naredili vmes. Zvečer nama med kuho (no, saj drugače niti ne more biti) zmanjka plina. Jutri bova imela kar nekaj dela z mojstri električarji, plinarji, sailmakerji, ... če jih bova na teh otokih sploh našla. Pa ravno sem mislil, da sva s popravili končala, ko se je danes vrnila Vesna vsa nasmejana iz trgovine. V rokah je imela čisto pravo novo vedro. In Mima je postala ponosna lastnica novega vedra. Stari nama je pred par dnevi vzelo morje. No, vzelo je samo vedro, ročaj nama je pa pustilo v roki.

Port Zakintos

Na eno...

...in na drugo stran

5. avgust 2010, četrtek

Alikes - Vathi (Itaka)

Zdaj vem, odkod vonj. Mrzla plast vode vsebuje žveplove kristale. Ej, torej smo v zdravilišču! In barka tudi - vse morebitne alge na trupu bodo pocrkale. Pa se vseeno okopamo in po kopanju gremo. novim zmagam naproti. Bonaca, poje motor. Pa me Vesna heca, naj vržem trnek. Pa se mi ne da. Pa je sitna, da naj. Pa se mi še manj da. saj itak ne bomo nič ujeli. Pa je še bolj sitna. Pa jo pošljem naj pripravi zajtrk. Pa ga pojeva. Pa bi ona spet lovila. Ok, da bo mir. Vržem trnek, malo

se sprehodim po cockpitu in - riba je ujeta. In ko jo potegneva ven, se začnejo - naše težave.

Riba namreč ni tuna. In jaz nimam pojma kaj sedaj. Tega me kaptaan ni naučil in tega Tonček pač ne zna. Pa kličemo prijatelja, ribiča, in je strumen, da je to lampuga. in da jo lahko pojemo. Pa preverimo v knjigi, ki je na barki in nekako ni lampuga. Bolj je podobna lici. Samo, tudi lica ni. Je prevelika za lico. In v knjigi ni nič podobnega več. Vesna se loti posla, ki ga sicer nikoli ne počne. Vedno to veličastno delo prepusti prodajalcu ali pa kar ribiču samemu. Očisti namreč ribo. In je takoj presenečena, kako enostavno je bilo - ta riba sploh nima lusk. Mislim, da nama ne preostane nič drugega, kot da jo spečeva in pojeva. Po okusu pa ribe - jasna stvar - poznam. Iz oštarij...

Pa naprej v Vathi na Itako. Vetra ni nič. Pa tudi, če ga kaj je, nam vleče v rit in na palubi je peklensko vroče. Okoli Itake se začne še gužva na vodi. Sunsail gužva. Šest se nas pelje hkrati proti pristanišču. Spet regata. In en nesrečneš se celo trudi z jadri. Kreten. Sicer za te razmere dosega zavidljivega pol vozla hitrosti, vendar... Nam piha diesel in gremo lepih 6 vozličev. Ampak, smo še vedno drugi. In na vidiku vsi privezi polni. Še sidrišče je gosto poseljeno. Ma, a nismo šli sem, da se losamo gužve? Mojstri pred nami nekaj kolovratijo in v foto finišu dosežemo tako zelo željeni pole position. Samo kaj, ko je vse polno. Vse? Ne, ravno sedaj izpluje prijazen Nemec in na njegovo mesto se vežemo - mi. Tri sekunde in pol sva rabila, brez ene odvečne besede in ene napačne kretnje. Ko gre zares, gre zares!

Enigma okoli ribe se nadaljuje. Slikce razpošljeva vse naokoli. In dobiva tudi odgovore. Srednjo vrednost odgovorov bi sicer težko določil, standardna deviacija je pa ogromna. To, da ni lampuga, so si edini skoraj vsi. Možni alternativni odgovori so palamida, lica, gof, laporda (to je rekel lokalni oštir) in še kaj. Dame in gospodje, največ glasov v tem glasovanju je dobila ... lica. Kakorkoli, bila je odlična. Kilo in pol je imela po oštirjevo. No, teža je rahlo sumljiva kategorija, če vem, da jo je najprej hotel zamenjat porcijo sardelic. Teh ne jemo najraje, pa se je Vesna dliala za girice in jih revež ni imel. No, če ni giric, bova pa najino ribo pojedla. In tako je bilo. Mojster birtijski jo je spekel na pravem žaru na pravi način. S pravim žarom mislim, da je bil pravih dimenzij (za našo ribico) in seveda s pogonom na oglje. In sva jo pojedla, pošteno rignila, si obliznila prste, popila kilce vina in ...

In sem moral laufat v hardware store po akumulator. Že pred večerjo sem se zmenil, da pridem. Sem rekel tunajt-or-tumorou, pa je bil odgovor strumen: tunajt-is-beter-den-tumorou. In če Grk tako pravi, bo že nekaj na tem. Kar šokiral me je, da ni rekel le: avrio. Ko ga vprašam, če misli, da je njegov akumulator dober, lepo pove: aj-dont-tink-aj-nou. Ej, kot pri Jonasu pred leti: mislite ali veste? Čudovito! In pri Nikosu se dobi vse! Še Spirosa mi zrihta. Fant naloži novi akumulator na moped (in mene na zadnji zic, kot kakšno moto-pičko) in pravac Mima. In potem to vse nese na barko (ok, jaz grem sam), zamenja staro za novo in odnese pokvarjeno robo. Ceha: sto ojrotov, oz. evrojev po njihovo. Da bo svoj denar res zaslužil, ga z mopedom še enkrat pošljem v trgovino. Tokrat po matico za ventilator. In tudi s to se vrne. Gratis. Lepo! Če to primerjam s ceno pranja v Ripostu...

Pa takoj nazaj v oštarijo in še eno kilo vina. Pa na barko in še eno. Pa...

Zaliv - zdravilišče

Bile so se resne bitke...

... ampak eni so kmalu omagali

Jo kdo prepozna?

Ribič in riba

Merimo, ker ne znamo tehtat

Tako je, če fotiča v roki zamenjaš za nož

Prihod v Vathi

Riba neznanega imena lepo termično obdelana

Vathi sunset

6. avgust 2010, petek

Vathi (Itaka) - Nidri (Lefkada)

Ob svitu me zbudijo sosede Italijani. Odhajajo. Tako zgodaj? Da ni z nami kaj narobe? Mogoče pa tako smrčimo, da ne morejo spati! Kar naenkrat sva osamljena na privezu, nekaj barko levo in desno so bili vsi iz te skupine. Pravzaprav jih je bila sinoči polna cela luka. Samih maturantov. Izgleda, da so šli na maturantski izlet z barkami. Zanimivo. In če jih primerjam z našimi, ki se hodijo nalivat na Krf, so neverjetno mirni. Nobenega (italijanskega) vpitja, nobenega razgrajanja, nobenega javnega popivanja. Punca s sosednje barke nama je včeraj ob pristajanju pomagala pri privezovanju. Celo pasarelo je poprijela na pomolu, da sem imel lažje delo.

Včerajšnja riba nam še vedno ne da miru. Glasovanja še ni konec. Le, da je glasovanje po objavljenih fotkah postalo čisto nezanimivo. Enoglasno je. Gof! Matjaž nam pošlje še uradne fotke gofa in kot da bi gledal našo ribo na mizi. Torej smo ujeli gofa in našim mojstrom ribičem lahko samo sporočimo: gofa se lovi na plastično tropsko ribico. In ne na nekakšne igle ali ciplje...

Dovolj o ribi in dovolj mi je tudi pregretega Vathija. Še kruhek in internet kupimo in gremo. Internet. Ja, kako je to postalo letos enostavno. Non-stop omreženi, četudi sredi morja! Pa za ovinek na osvežilno kopanje, Vesna pa na kopanje in na obalo. No, koliko je kopanje osvežilno, je stvar debate. 29,5 stopinj ima voda...

Pokličem sailmakerja v Nidri na Lefkado, če se da kaj narediti že nocoj in - nou-proublem. No, pa pojdimo v Nidri. In se odpeljemo, in se dvigne čudovit veter, 4 Bf bok, polkrma, na koncu čista krma. Nekaj časa celo prav luštkano jadramo. Je pa tole tukaj ratalo prav nazgraužno. Vsak meter, ki sva ga naredila od juga Zakintos proti severu je večja gužva. Kot bi bil v Turčiji ali na Hrvaškem. V prelivu med Lefkado in Megatonisijem je tako, kot okoli obratne boje na barkolani. Nekulturna gužva! Pa se sidramo kar pred sailmakerjevim domom in jadro dol. Mojster pridingira, jadro preložimo, dvignemo sidro in - v slavni Vlikho zaliv na sidranje za noč. Skupaj s še 250 cimri. In še ene toliko v in okoli Nidrija. Samo. Tokrat to niti ni najhujše. Neznosno je vroče. Danes je bilo 35 stopinj. Čeravno nisem ravno ljubitelj kislega poletja, ampak kar je preveč, je pa preveč. V tej situaciji prav zavidam prijateljem v domovini, ki mi sporočajo, da imajo klimo prižgano tudi na vrtu.

Zaliv za kopanje

Končno malo jadramo ...

... celo regatiramo z metuljčkom

Gužvast zaliv Vlikho

7. avgust 2010, sobota**Nidri**

Zjutraj delo. Od svita do desetih dopoldne besno prenašam podatke. Več sem jih prenesel v nekaj urah, kot dve leti nazaj v pol leta, ko sem uporabljal mobilcev roaming. Kako se svet spreminja. Še leto ali dve, pa res ne bo prav nobene razlike več, kje se nahajam, ko delam.

Pa se ustavimo v Nidriju za šoping. S popravilom dingija tukaj ne bo nič, kak teden bi trajalo, pa še ne splača se to popravljati, raje naj kupimo kar novega. Ja-pa-ja! Se pa zato odpeljemo na kopanje v bližnji zaliv. Celo nekaj malega jadramo, čisto krmo imamo in glavno jadro je povsem dovolj.

Ob štirih pa po jadro. Pa očitno ne bo tako elegantno, kot je bilo pri oddaji. Na pomoč me kličejo z obale. Dingija v vodo in mojstru sailmakerju pomagat pri nošnji. Ok, što-se-mora-nije-teško. Pa napumpat čolniček, pa prešraufat motor, pa nalit bencin, pa ga zalaufat in na pomoč človeku. Pravzaprav je glavna sailmakerica njegova žena. Ona je zašila jadro. Starejša gospa res ne more tega nositi. Z možem skupaj jih štejeta 130+ let. Angleža, ki sta si tukaj ustvarila nov dom na stara leta. Pa je jadro preneseno v njegov čoln in - jasno, kako bi sploh lahko bilo drugače - motor na našem dingiju nikako-da-pali. Pa me mojster sailmaker kar pošlepa in je problem rešen. Še jadro na palubo, par besed in gotovi smo. Najcenejši sailmaker do sedaj v moji zgodovini se odpelje nazaj domov. Sioux sails.

Z jadrom bomo nadaljevali jutri zjutraj, ko bo bonaca. Sedaj je glavna tema hrana. Danes ne bo rib, jih nismo nič ujeli. Mehkužci bodo. Vesna je ujela hobotnico - pri mesarju.

Vlikho

Tudi taki se sidrajo v zalivu Vlikho

8. avgust 2010, nedelja**Nidri - Kalamos**

Ob svitu (no, skoraj ob svitu) je na sporedu dvigovanje jadra. V vojski smo dvigovali zastavo, tukaj jadro. Le, da smo zastavo le gledali, tukaj je treba pa delat. Čista bonaca je in imava časa na pretek. Tudi vlaga je. Paluba je mokra. Prvič po dveh tednih. Očitno se vreme menja. Za danes je prvič napovedan veter tudi na notranji strani Jonskih otokov. Bomo videli. Najprej se gremo pa kopat.

In pozajtrkujemo in se skopamo in - gremo drugam. Tukaj je gužva. Vetra ni in ga še uro ali dve ne bo, odmotorirajmo na Meganisi, pol ure proč. Pa se vmes vetrer dvigne prej, kot bi se moral in - jadra gor. Stvari so dinamične in se veneomer spreminjajo. Smer Mitika. Tam bi se lahko kopali na eni izmed lepih plaž na Kalamnosu, nasproti Mitike. Vmes moram spet loviti ribe. In ribe se pri 9 kt hitrosti nočejo ujeti, se pa v moj laks skoraj ujamejo turisti. Z gliserčkom bi šli čisto za mano in komaj jih opozorim, da si bojo porezali nosove, če ne potegnejo ročne. No, vse se srečno konča, veliko pa ni manjkalo. Gužva tukaj je res neznosna. In pobiranje trnka iz vode pri 9 vozlih hitrosti tudi ni najprijetnejše opravilo. In kopanje bo tudi odpadlo - tale veter misli resno. Spmemba načrta pomeni pristanek v luki na Kalamnosu. Danes bo vetrovno in v luki ne bo tako neznosno vroče. Pa na Kalamnosu v luki še nisva bila. In kar nekaj časa že nisem pil hladnega piva v birtiji na rivi...

In je hladno pivo bilo in meza tudi. Luka je bila popolnoma polna ob dveh, pa se še kar polni. Podjetni oštir se sedaj fura z dingijem in veže barke na vse mogoče in (za moje pojme predvsem) nemogoče načine. Po pet (!) jih je vezanih eden na drugega, notranji bočno na pomol med ribiške čolnice. Ali pa katamaran, ki je ritensko zvezan na pomolček, ki ima le tretjino njegove širine. Ali pa... Še (relativno ozek) vhod v luko je zabasan z barkami. Izgleda, da bo tukaj jutri striktno v veljavi LIFO metoda. Tristo procentna zasedenost, pa barke še kar prihajajo in prihajajo, ampak sedaj res ne gre več. Pa kaj ta oštir res ne zna lučice zapolniti vsaj petsto procentno? Kaj res ne zna spraviti teh 200 plovil v luko za 30 plovil?

Ok, pustimo to. Gremo na sprehod do pekarnice in do plaže. Vroče je in v kafiču na plaži si zaželim hladno pivo. Dobim pa - toplo. O-la-la! To se mi v Grčiji še ni zgodilo. Kar ne morem verjeti svojim očem in ga nesem nazaj, češ da se je zmotil. Ne ni se, pravi. Vi-ren-aut-of-kold-bir. No-ju-ren-aut-of-eni-bir, ga popravim in vrnem odprto steklenico.

In - tako mi izgleda - ravno to pivo mi je v življenju manjkalo. Tako sem pregret, da komaj živim. Malo zadremam na barki in ko se zbudim je že mrak. Pa posedamo in klepetamo in - čakamo silni veter, ki je bil napovedan.

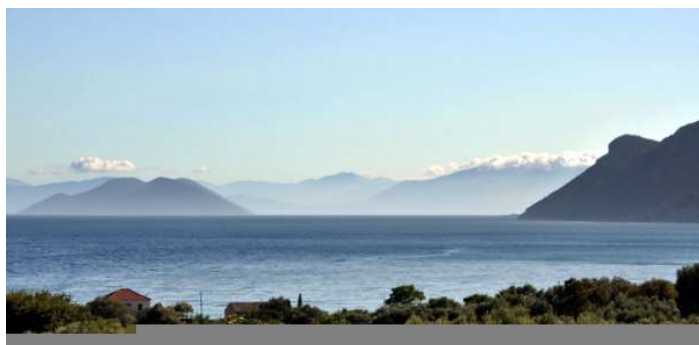
Mitika

Mima ima odlično pozicijo na privezu...

... za razliko od nekaterih, ki so prispeli malo kasneje

Oblaki na Ikarijo in Kefalonijo pričajo o vetru, ki kraljuje tam in takrat ...

... še ptiči hodijo peš

Kalamnos - plaža in mlin na plaži

Tipično prevozno sredstvo na Kalamnosu

9. avgust 2010, ponedeljek

Kalamos - Meganisi

Vetra nič! Čista bonaca celo noč. In ko vstanemo, prileti SMS s Tinge-Tinge. Za danes smo bili zmenjeni, da se srečamo v Sivoti na Lefkadi. Pa so se premislili, na Meganisi gredo, je na Lefkadi preveč vetra. Izgleda, da ponoči na Itaki le ni bilo tako mirno, kot tukaj. Prav, pa na Meganisi. Mogoče pa dobim še kak privez v Vathiju. Pred dvema letoma, ko sem bil tam, so imeli ganc-noj elektriko in vodo. Upam, da še dela. Malo energije po žici nam ne bi škodilo, vode pa tudi nismo natočili že dva tedna in je imamo samo še polovico.

Pa se ustavimo po par sto metrih. Na kopanje! In prehranjevanje. In čiščenje bilga... Sem včeraj pobral vino, ki sem ga zložil iz odprtega kartona pod podnice. In ima, kako bi se milo izrazil, neprijeten vonj in otip. V bilgu je še vedno nafta iz Italije. Pa na čiščenje! In po čiščenju v naslednji zaliv, na ... kopanje.

In potem na Meganisi. Pogledat, kaj tam počne Tinga-Tinga. In na kopanje. In na (sedaj že) očiščeno flaško. In na kopanje. In na kopanje. In na kopanje...

Malo za nami v zaliv pripluje še Severina z največjo slovensko zastavo, kar sem jih kdaj koli videl na barkah. Rok pove, da so že sedeli v avtu, ko so se spomnili, da nimajo slovenske zastavice. Na tem koncu jo bodo pa verjetno težko našli po trgovinah. In so s seboj vzeli, kar so pač imeli pri roki. Domačo hišno zastavo! In tako je sedaj ta zastava že tri leta obešena na Severini.

Tako so se v enem zalivu srečale tri slovenske barke (ok, Tinga-Tinga ima sicer neko čudno zastavo, ampak šteje posadka, mar ne?). Popoldne mine v klepetu in - degustiranju vina. Tudi večer. In del noči. Pijemo (blago rečeno) več vrst vina - vsak prispeva nekaj iz svoje zaloge. Mimo dostojno zastopa Danijev sivi pinot. Tudi pogovor je tako iz ure v uro bolj ... no ja, na temu primerno visoki ravni. Fil-ruž so, jasno, popotovanja in še posebej popotovanja z barko. Marko mi predlaga nekaj zanimivih otočkov ob Neaplju. Morda sva tam že čez nekaj dni, kdo ve? Veljko pa podrobno opiše Avstralijo. In čisto možno, da nekoč zavijemo tudi na tiste konce.

Turkizno modro morje vabi na kopanje

Na Tingi-Tingi

Naj vihra slovenska zastava!

Na Severini

10. avgust 2010, torek

Meganisi - Vounitsa

Noč je bila mirna. Čista bonaca, mi pa vezani na obalo in s petdeset metri verige v štirimetrski vodi. Zihr-je-zihr! Me je pa Marko včeraj podučil kako se na najbolj enostaven način zavarovati pred podganami. Menda čisto enostavno prilezejo po štriku z obale. Navadna, po dolžini prerezana plastenka, obešena na privezno vrv je dovolj. No, nocoj je bila definitivno dovolj. Ne vem sicer, ali tukaj ni podgan, ali jim Mima ni bila zanimiva ali pa smo dejansko odbili vse napade.

Tinga-Tinga izluje po planu. Sinoči ji nismo verjeli, ampak so se držali besedo. Severina je sledi s krepko zamudo, mi pa ... no, mi se gremo pa kopat. In tuhtat, kaj nam je storiti. Pluti ali ne pluti v Italijo, to je zdaj vprašanje. Odločitev je, da greva v Lefkas po gorivo in vodo in vmes tuhtava. No, vmes malo pobrska po balearskih pilotih in se odločiva, da bi tam tudi lahko bilo kaj za kopanje. Prevagajo pa gambas al ajillo. Dovolj nama je tsazikija. Natočiva 68 litrov diesla. Za enajst dni (skoraj) brez elektrike in 250 milj niti ni prehuda poraba.

Med čakanjem pred dviznim mostom se spomnimo, da bi morda pred odhodom obiskali še Boštjana in Natašo. V Vounitsi sta, kar je (spet, skoraj) na najini poti. Veter do tja pa idealen. Osemnajst milj naredimo v dveh urah in pol in se vežemo točno poleg Slovencev. Ni jih na barki, kar glede na vročino, sploh ne preseneča. Pa na pivo, pa na večerjo, pa v šoping, pa...

Boštjan in Nataša se vrneta šele ob mraku. Prijatelje so reševali. Pa gredo otroci spat, Boštjan še odpelje prijatelja na Lefkado in potem malo mezimo, malo pljukamo in veliko govorimo skoraj do pol štirih zjutraj.

Gužva pod mostom v lefkaškem kanalu

Plaža v Vounitsi

Riva v Vounitsi

11. avgust 2010, sredo

Vounitsa (Grčija) - Roccella Ionica (Italija)

Ob šestih pa auf! Če hočeva danes ujeti veter je treba čim prej na pot. Ob svitu. Motorček poje, vetra ob obali ni. Nič! Šele okoli desetih primotoriramo tako daleč na odprto, da zaznam prve znake sapice. Vendar, se mi zdi, bo motor še malo brnel, preden bomo srečali uporaben veter. Je pa zato že val, torej mora nekje biti tudi veter.

In je. Ob enih sva priplula v področje običajnega severozahodnika nad Jonskim morjem. Počasi se dviga in do večera ga imava 6 Bf. Vaba roma iz vode, celo Vesna si pri dvometrskih valovih in dobrih osmih vozlih hitrosti prav nič ne želi ujeti ribe. Pravzaprav, ujeti že, ne pa čistiti. Glede na preteklo ribiško srečo je prepričana, da če bo vaba v vodi, bo na njej tudi riba. Kaj pa potem?

Takole pa vzhaja sonce, ko mi že davno tega plujemo

In še nekaj utrinkov iz Grčije

Poletje 2010

Italija

12. avgust 2010, četrtek

Vounitsa (Grčija) - Roccella Ionica (Italija)

Z mrakom je tudi jakost vetra pada in cel večer in večji del noči ga imamo 4 Bf. Prijetno. Še posebej prijeten je pogled v nebo. Lune ni, nobene umetne svetlobe sto milj naokoli, še ladij na tem koncu ni. So pa asteroidi. Nocoj je na sporedu asteroidni roj. Nekateri so prav lepi, na vsak način jih je pa veliko.

Ob treh zjutraj pa severnik dokončno jenja na 2-3 Bf in na mojo iskreno žalost, ga zamenjam za druge vrste veter. Do devetih, ko se spet dvigne. Vmes doživiva še dobro uro trajajoči napad kratkih in strmih valov brez vetra. Iz Golfo di Squillace se valijo. Zoprni so in zdi se, da je bilo v tem zalivu to noč kar pestro. Vsaj 6 Bf je moralo potegniti s hribov, da se naredi tak val. Val, ki naju moti 60 ali 70 milj stran! Kakorkoli, ob desetih dopoldan je morje spet mirno in lepo jadrava v 3 Bf bočnega vetra. Dobrih 6 vozlov pluje Mima, ampak, saj se nama nikamor ne mudi. Roccella Ionica, prihajamo. Danes popoldan.

In po napovedi (in tudi po splošnem vzorcu) v Italiji ne poznajo vetra. V bonaci se privežemo. S pomočjo sosedov, jasno.

Na 16 kanalu je vse tiho. Pardon, je vse tiho, ko se oglasiš v angleščini. Drugače je moč na bivšem may-day kanalu poslušati tudi italijanske popevke. Najprej Mimi privoščiva pošteno kopel. Prvič po izplutju iz Riposta je vode v izobilju.

Že dopoldne sem še enkrat prebral Mitkin dnevnik za ta konec poti. Kako čudovit vodič je to, ko bereš tekst, za katerega veš, kdo ga je napisal in kaj stoji za vsako zapisano besedo. No, vsaj tako sem bil prepričan, dokler ni prišel inkasant. Jasno, nisem bil dovolj pozoren bralec: Matjaž in Mitka sta šla na sprehod v mesto takrat, ko se tukaj pobira harač. Midva pa ... Kakorkoli, vsaka šola nekaj stane in da ne bi kaj zamudila se takoj nato odpraviva v mesto še midva. Pa na pol poti obupava. Bolj rečeno: kafič ob poti je čisto v redu in nikakor si ne moreva pričarati v misli ideje, da bi še kar naprej hodila. In potem še nazaj...

Italija, prihajamo!

Plaža v Roccelli Ionici (skoraj) ponoči

Tudi to se najde na plaži

13. avgust 2010, petek

Roccella Ionica - Reggio Calabria

Vesna gre najprej po kruh - v oštarijo, ker do trgovine je res malo predaleč v tej vročini. Pa se vrne z dolgim nosom - oštarija, ki je sinoči gostila nekaj sto gostov (cel pomol so zasedli z gasilskimi klopmi za po deset ljudi) je danes dopoldne - kafič. In v kafičih, jasna stvar, ne prodajajo kruha. No, pa nič. Če ni elektrike v postavljenih omaricah, po kakšni logiki bi pa lahko potem pričakoval kruh? Kakorkoli, tale marina je prijetno uvajanje v italijanske vode. Da šok po grških works-in-progress ne bi bil prevelik. Tudi tole je neke vrste works-in-progress z dodatkom, da je nekaj bilo narejeno in nikoli uporabljano. Zgrajeni lokali v socialističnem stilu, kot ga poznamo z Jadrana, ki naj bi nekoč postali tjurist-ofis, čendler in podobne zadeve. Škoda, kajti lokacija je prijetna, borov gozdiček z urejenimi klopami in mizicami tudi, še plaža ima fin pesek, ki se ne prijemlje telesa. Kakorkoli, nekaj se v tej luki le premika, začeli so zaračunavati privez...

Izplujeva in se po pol milje že sidrava. Kopanje. Danes bo dolg in duhamoren dan. Vetra ni nič. Pa saj tukaj ga nikoli ni. Ali pa ga je preveč. Za nameček morava pluti ob obali in se stalno ukvarjati z umikanjem parangalom in biti pozorna na ribiče in pleasure craft razno raznih izvedb. Do torka nimava vetra, pa še takrat bo kratkotrajen in na tem koncu skoraj nezaznaven in ga nima smisla čakati. Bo pa zato mistral 7-8 Bf in skozi Bonifacio tudi nekaj takega. Če bo napoved seveda zdržala do takrat. Ni druge, motorčka bova vpregla naslednjih nekaj dni.

Malo sem poračunal in zvečer bi morala skozi mesinski preliv poleteti. Tok bi moral biti najin zaveznik. Če bova sploh šla danes skozi. Bova videla, mogoče se ustaviva v kateri izmed luk v prelivu.

In sva se. Reggio Calabria. V marini placa-ku-čš, pa naju ne pustijo notri. Ocupato! Ma-koza-okupato? Okupato! Ah, ja... Pa greva kupit veter. Na črpalko. In pobaram črpalkarja, kakšen red da je to, okupato? Eh, pravi, charter baza in danes je izmena in se vračajo. Pa ne sprejmejo padalcev. Petek je. Petek, trinajstega. Bo že držalo. Bova pa v mestni luki prespala, upam, da ne bo prehudo. Nekaj bark je že vezanih in če je za njih dobro, bo tudi za nas.

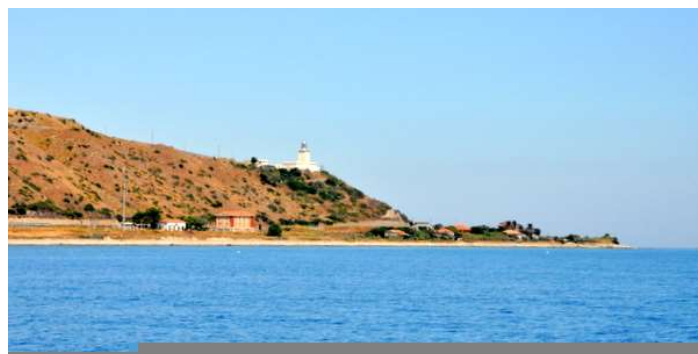
In še preden sva dobro zvezana je tu že - kdo drugi, kot - Saverio. In že nama turi vino in sir. In naju vabi na večerjo. Se splača denar zapraviti v oštariji, pravi, ker sva prihranila pri privezu. Aja? Kakorkoli, Vesna gre z njim v šoping, jaz ostanem na barki. Še prej pa mu pokažem njegov podpis v Imreyevem pilotu, in šele ko vse prebere, le pogrunta, da je to on napisal. Mi pa da zato fotokopiran članek, ki ga je o njemu napisal Rod Heikell, s signiranimi vsemi mesti, kjer je omenjen. Pa saj za to svoje delo čisto pošteno zasluži. Ko skupaj sešteješ cene za vino, sir in prevoz, je to toliko, kot smo prišparali pri privezu. Pa še »milje« zbiraj v trgovini, kamor vozi svoje stranke. Vesna plača, Saverio da pa kartico zvestobe.

Privez je natanko tak, kot v Maroku, v Al Hoceimi. Le, da sva bila tam sama v luki. Tukaj je pa, blago rečeno, živo. In smrdljivo. In poučno. Ves čas nas z železniške postaje učijo njihov vozni red. Z barke priti na kopno je pravi mali podvig - pomol je vsaj meter višji, kot je najvišji del palube. Pa še nekaj imajo tile mojstri skupnega z Arabci. Policaji pridejo k barki sami od sebe in hočejo videt papirje. In potem lepo pišejo in rišejo podatke v njihove papirje. In ko vse končajo in že grejo, se vrnejo in hočejo še nekaj vedeti. Živela birokracija!

In še najpomembnejše. Mima ima danes za sabo že 15.000 milj. Natančno 15.000 milj. Prav na privezu se je obrnil števec.

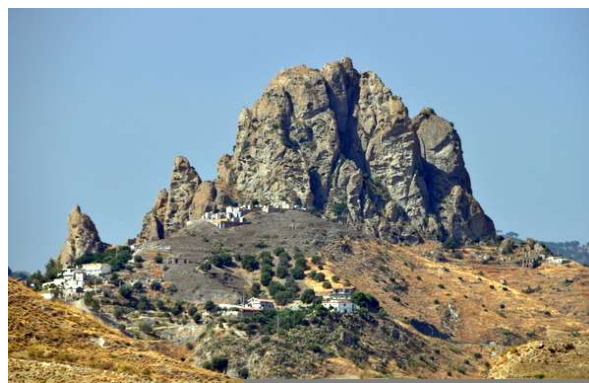
Sarajevska pivovara v Roccelli Ionici

Južni konec Italije

Kalabrijska obala

Kalabrijska obala

Kalabrijska obala

Vesna in Saverio

14. avgust 2010, sobota

Reggio Calabria - Stromboli

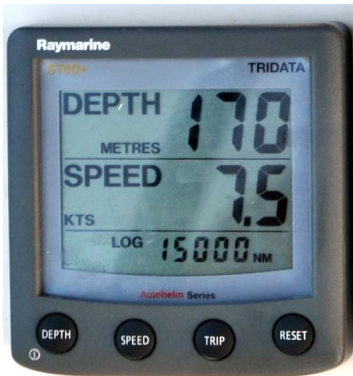
Noč je bila presenetljivo mirna. Ne glede na zelo redko posejane bitve, smo se odlično privezali in poskakovanja skoraj ni bilo. Tudi vetra ni bilo. Bil je le smrad. Reggio Calabria smrdi, to sedaj vem zagotovo. In kar težko verjamem, da sva v tem smradu sinoči mirno sedela na palubi in popila ter pojedla dober del pri Saveriju nabavljenega vina in sira, parmezana.

Ob pol sedmih izplujemo, računam na dober tok, ki naj bi svojo maksimalno moč dosegel okoli sedme ure. In jo! Pet dodatnih vozlov popelje Mimo ob Villi San Giovanni s hitrostjo dvanajst in pol vozli. Pri vsega dvatisoč obratih. In ko ob izhodu iz preliva tok ugasne, se prižge veter. Narava je danes res darežljiva do naju. Vidi se, da ni več petek, trinajstega. No, če je tako, potem na Eolske otoke. Tja piha. Stromboli, pripravi svoj ognjemet, prihajamo!

Pa nama narava malo pred Strombolijem veter spet ugasne, da se lahko kopava v bonaci. Lepo. Je pa tukaj gužva. Gužva! No, na valu je nekaj prostih boj, samo tam se tako rola, da bi jambor pomočil v vodo, če bi ostal. No way! Za ovinek in pred plažo. Tu je vsaj znosno. Za ponoči pa to sidrišče ni. Še posebej, ker je za zvečer napovedan veter. Na desetih metrih, na šodru in s samo trideset metri verige, kolikor je trenutno prostora, pa ne bi rad preživel noči s 5 Bf vetra. Pilot pravi, da naj ob najmanjšem znaku vetra poberemo svoja šila in kopita in izginemo od tod. Mislim, da ima prav. Po vsej verjetnosti se bova danes popoldan lepo kopala, z vetrom pa nadaljevala pot na Capri. Ali v tisto smer nekam. Jutri sva tam. Kakorkoli, Vesna je odplavala na kapučino v kafič na obali, jaz sem se zadovoljil s pivom v cockpitu.

In se vrne Vesna. In se vrne veter. Gremo na pot. Najprej malo naokoli Strombolija. Nekaj sicer pokašljeje, tudi kakšna skala se prikotali v morje, nikakor pa to ni primerljivo s tistim izbruhom, ki smo ga opazovali pred kakimi desetimi leti, dan pred silvestrovim. Takrat je bila sciara del fuoco prava reka lave, še nekaj sto metrov od obale smo na barki čutili toploto zaradi sevanja razbeljene lave. In še ponoči smo bili, ko je efekt še toliko bolj izrazit. Pa so nas takrat nagnali. Najprej so poskušali s helikopterjem in ko smo jim samo vljudno pomahali v pozdrav, so poslali še guardio costiero s plavo lučjo in megafonom. Tokrat smo le popustili v pogajanjih. Nekako nam je bilo jasno - kljub balkanskemu poreklu - da je vrag odnio šalu. No, malo nam je bila lahko v zagovor nevednost. Vulkan je eksplodiral in v morje se je skotalil en dober del vrha hriba, ravno v času, ko smo pluli iz Saline na Stromboli. Mi, jasno, nismo nič občutili. Panarea je bila takrat pod vodo - cunami je dobesedno pospravil vse, kar je bilo v luki privezanega na kopno. In vodo v hiše. Ampak, to smo izvedeli šele naslednji dan, ko smo začudeno gledali, kako zanemarjena da je ta vasica. Sedaj ni bilo nič od tega. Nič razen guardie costiere s plavo lučjo in sireno, ki je odganjala firbce. V kajaku priveslati preblizu kotalečim se skalam, se celo meni ne zdi najbolj modra poteza.

Lep večer je. Malo dremam, malo štimam jadra. Med 5 in 6 Bf krmnih vetrov imamo. Kot so jih Američani napovedali. Zelo prijetna plovba, če le ne bi bilo toliko prometa. To definitivno ni Jonsko morje, kjer je zunaj obalnega pasu mir. Tukaj je ladij na našem kurzu, da jih težko prešteješ. Pa še ribiči so. Ti so najbolj zopni. Za nameček mi radar spet nagaja, tako da je edina možnost: očki na peclje. Itak pa radar ne bi pokazal boj, ki jih mečejo v morje in označujejo mreže. Vseposod se bliskajo fleš luči. Je pa vsaj veter.

Za Mimo je 15.000 milj

Reggio Calabria

Šibamo, a ne?

Stromboli

Stromboli - vasica ali hotelski raj?

Stromboli je kihnil

Strombolicchio

Ne samo kihnil, tudi zakašljaj je

In še enkrat

Poletje 2010

Flegrijsko otočje

15. avgust 2010, nedelja

Stromboli - Ischia

Ova noč nije bila moj dan. A boga mi, nije ni jutro. Ko se zamenja dan na koledarju se zamenja veter z brezvetrjem. No, to pa nisem tako razumel napovedi - vsaj do dveh ali treh sem računal na dober veter. Da je zabava popolna, se čez nas pelje fronta, kar pomeni, da se veter vrti, kot vrtavka. Vsake toliko pihne za pet, deset minut in potem spet nič. In vsakič pihne iz druge strani. Toliko, da me vsakič zasrbijo prsti, da bi dvignil jadra, čeprav dobro vem, da od te sape ne bo nič. Vsota vektorjev je v tem primeru pač nič. Za nameček pa je še jutro oblačno. Izgleda, da si bomo ogledali Capri v dežju.

Še morje se dvigne. Mrtvo morje z valovi blizu dveh metrov. Tam nekje na več koncih dobro piha. Pri nas pa nič. In rezultat je najslabša možna kombinacija: brezveterje z veliko zmešanega vala. Samo dež še manjka!

Sidrišča na Capriju so samo za popolnoma mirno morje, pa še tu so globine u-la-la. V luki pa, jasna stvar, ni prostora. Saj, po eni strani mi tako tudi paše. Kolikor sem prebral v pilotu, bi lahko računal na enih dvesto evrčkov za privez. Za privez v - tako rekoč - ferry luki. Ob vikendih je dvojna cena, torej štiristo. Danes je nedelja - ali je to vikend ali ne, se pa z botrom po neapeljsko itak ne znam kregat. Ok, poslikali smo to čudo vseh čudes in gremo dalje. Morda se vrnemo s ferryjem, sedaj, ko vemo, da pristaja v marini. V pilotu še preberem, da je to najbolj znan italijanski otok. Ej, Tonček, kje živiš? Čisti Balkanec! Resda sem za Capri že slišal in če bi bil kviz, bi ga z malo blefa celo pravilno umestil na zemljevid Italije. Ampak, kaj ni Sicilija, na primer, bolj znana? Pa Sardinija, Elba? Meni, ki sem bral Catch 22, je še Pianosa bolj domača. No, saj otoku nič ne manjka. Narava je čudovita, tu ni kaj. Tisto, kar je naredil človek, je pa za moj okus - en malček kičasto. Kot Costa Smeralda.

Gremo na Ischio. Drugi biser Flegrijskih otokov. Tu naj bi bilo kar nekaj sidrišč. In jih tudi je. Samo. Gužva! Probava eno, probava drugo. Nobenega pravega varnega in mirnega zaliva ni, kar za ovinek za gradom se sidramo. Na vetru in na valu. In v taki gužvi, da me mine kopanje. Pa telefon v roke in preklicat vse luke v okolici, kje bi naju, brezdomca, sprejeli. In - glej si ga no, glej - že prvi poskus rodi uspeh. Nekaj milj naprej se lepo sparkirava v marino. In prostora je tukaj kolikor hočeš - pa saj ne morem verjet! Edino za ceno še nismo vprašali...

No, tole je rekord! Za 160 evrov nas opilijo. Še dobro, da spada marina le v »charge band 4« (v pilotu je to cenovni razred med 41 in 55 €). Kakor sem lahko na hitro preveril, so vse ostale na tem otočju »charge band 5« (neomejeno, po pilotu). U-la-la! Očitno sem ono na Capriju, ki je celo za »charge band 5« ekstremno draga precej podcenil. Mogoče bi bila pa 250 ali 300 ali ... ali pa neomejeno! In zvečer nov rekord: (ne najboljša) pica in (ne največje) pivo sta celo dražja, kot v Ajjaciu, na Korziki.

Z busom sva obdelala cel otoček, ki niti ni tako majhen. Dve uri (ali pa še malo čez) vožnje za en krog po otoku. Otok je neverjetno poraščen. Sploh ne spada v to okolje. Če je Capri čudovito zelen, vlada na Ischii že prava džungla. Kot, da bi se vozil po kakem tropskem otoku. In to sredi Sredozemlja, kjer je tipični otok le kup kamenja. Ali pa morda le na določenih delih malo poraščen. Za moje oči - čudovito. Očitno dežja tukaj pozimi ne manjka. Je pa precej gosto naseljen in turistična industrija se sploh še ni uspela razširiti po celotnem ozemlju. Lahko bi celo rekel, da je večji del notranjosti otoka turistično precej zapostavljen. Vozimo se med sadovnjaki, vinogradi ali pa le obrtnimi delavnicami. Dodatno pa zadevo popestri vožnja sama. Ceste, če se temu sploh lahko tako reče, so zameštrano ovinkaste in neverjetno ozke. Avtobus se še z motorinčkom težko sreča, kaj šele s čim drugim. In ravno, ko to razglabljam, pripelje nasproti - drug avtobus. Pa v rikverc, po levi strani mimo avtomobilčkov (Smart je že velik za tukajšnje razmere), ki so vozili za busom kot

račke za mamoraco (jasno, za prehitevanje niso imeli niti teoretičnih šans). Cela pišurija. Tudi šofer je kaliber. S sokrajani se vse zmeni kar med vožnjo - skozi okno. Če je treba v te namene malo ustaviti avtobus, zanj to ni nobena ovira. Ko to tam peva!

Zvečer sva se pozanimala za izlet na Capri. Zjutraj gre, pozno popoldne se vrne. Prepozno za naju. Poldnevni izletov ni. Niti ni redne linije. To naju stane dodatnih 160 evrov za marino. Plus prevoz. Ne vem, ne vem, ali je ogled Disneylanda vreden te žrtve. To je konec koncev ekvivalent 70 steklenicam Saverijevega vina. In če sem povsem odkrit, mi je neprimerno več že za kozarček tega vina, kot za sprehajanje med butikami - saj to smo imeli že nocoj na Ischii. Sprehod v nepopisni gneči tako in drugače nadišavljenih ljudi. Kako lepo! Pa tudi na ogled (za dodatno in izdatno plačilo, seveda) modre votline me ne vleče. Teh je na morjih sveta kolikor hočeš. In, ja, bil sem že na Biševu.

In še to: danes je tukaj praznik. Če je na to pomembno zadevo kdo slučajno pozabil, je bil opomnjen z ognjemeti po celotnem otoku. Najprej ga gledava v Portu Ischia in po povratku v Casamicciolo, še z barke.

Značilne Caprijske skale

Capri - precej zanemarjen, ko ga pogledaš od blizu

Železnica do mesta, pa ne tako nobel, kot v Ljubljani

Capri - plaža

Capri - severna stran

16. avgust 2010, ponedeljek

Ischia - Procida

Že sinoči sem v Portu poskusil nabaviti špansko zastavico, pa so imeli samo take, primerne za mega jahte. Večja od slovenske pa nikakor ne sme biti! Tudi tukaj španske zastavice nimajo. Imajo pa Sardensko. Vsaj nekaj. Na Capri ne bova šla, zato je na sporedu ogled Aragonskega gradu na Ischii. Lepo z avtobusom greva. Ej, ko bi Ljubljana imela tako dobro organizirane avtobusne prevoze! Grad je na skali v morju, do tja je speljan nasip in na njemu pot. Samo, ta skala je visoka kot Ljubljanski grad. In ura je poldne in sonce spet sije in temperatura je temu primerna. Pa ni nobenih težav. Aragonci so bili napredna rasa. Očitno. Grad je opremljen z najsodobnejšim - liftom. Kot CN Tower. Pa pogledamo kje so nune trohnele potem, ko so spustile dušo, pa se sprehodimo skozi vrtove, kakšno razstavo še na hitro obdelamo in muzej mučilnih naprav, pa na avtobus in v marino. Ob dveh izplujeva.

Na hitro še vreme preverim in ... in ... in se stično odločim, da ga ne preverim. Dopoldne sem Matjažu napisal mail, kjer ga sprašujem do kdaj dela njegova TIM 3G kartica. Sedaj vem to povsem precizno, brez da bi prebral odgovor. Ah, ja...

Na recepciji se naredim Balkanca (spet) in jih povprašam, kje bi lahko kupil to nesrečno in meni tako nujno potrebno TIM kartico. Ja, v TIM trgovini, vendar. Kreten. Saj to vem, samo je zaprta, mi moramo pa iz marine ven. Takoj. A je morda kakšna varianta, da bi s skupnimi naporimi rešili ta problem? In končno odgovor, ki sem ga pričakoval: ma, bejžte se solit, lahko ste do petih. Super. Eno kosilce v miru v oštariji na rivi se bo prileglo, Vesna bo še malo šopala (ko je vse zaprto, hi, hi, hi) in popoldne nabavim to nesrečno kartico in gremo. Navsezadnje pa tale marina na uro niti ni več tako zelo draga. Če bi še vodo imela (kot jo ima vsak pošten gradski vez, ki je običajno celo zastonj), bi bilo pa sploh fino.

Plani so eno, realnost pa drugo. TIM office se odpre ob pol petih. Tako mi zagotovijo poznavalci razmer na tem otoku. Ko takrat še ni odprt, mi sesed, gostilničar, strumno zatrdi, da ob petih. Očitno je lokalce boljše poznavalec od uradnika v marina office. Ampak, ko niti ob petih še ni nikogar, in so začeli robantiti tudi domorodci (ki so vsi za mano v vrsti, samo ne vem ali oni to vedo), tudi gostilničar ni več tako zelo prepričan. Mogoče ob petih, mogoče ob šestih. No, ob pol šestih se res odpre. In tip sploh ni kaj posebno zbezan. Kalma-kalma. Danes se pač odpre ob pol šestih, a niste vedeli? Noben problem ni z mojo kartico, samo dinarčke moram imeti in bo. Cash only (a tip ne ve, da danes bankomati nobene banke v tej vasici nedajo?!). Ok, pa dajmo. Ah, ne še. Počakati je treba, da se kompjuter zalaufa. Še dobro, da sem se v marini zmenil, da gremo, ko nabavim kartico. In kompjuter se zalaufuje krepkih deset minut. In mojster nekaj odtipka vanj in to-je-to. Spet smo omreženi. Če bi vedel, da mi bo net crknil, bi to naredil dopoldan ali včeraj in bi se danes popoldan lepo kopal, tako sem pa kot smrkavec stal pred zaprto trgovino...

Takoj, ko pridem na ponton, moramo ven. Prijazni marineroti niso več tako zelo prijazni. In gremo. Pa jadra gor in na sosednji otok, Procida. Danes bomo cel dan jadrati. Celih sedem milj. Temu se reče jadranje na čili boatu. Če je bila v Egiptu Mima banana boat, ko je zadaj visel cel grozd banan, ne vidim razloga, da sedaj ne bi bila čili boat. Vesna je namreč v suvenjrdžirnici na Ischii kupila cel grozd čillija. Nekateri imajo to za souvenir, midva se s tem prehranjujeva. Nisem čisto prepričan, da bo tale čili doživel Baleare. No, če se že o tem ne moremo sporazumeti, ali je to banana ali čili boat, potem naj bo pa tuna boat. Kak tunin rep pa itak tam vedno visi.

Sidrava pred mestecem, ravno ko gre sonček pančkat. Prav zanimiva je Procida, če jo gledaš z morja. En sam konglomerat hiš, ki so vse skupaj iz enega kosa. Vendar različnih barv. In grad. Gradov je tukaj očitno za izvoz. Nocoj se nama ne ljubi na kopno. Mogoče jutri...

Najdražja marina doslej - Marina Aragonese v Casamiccioli na Ischii

Aragonski grad

Pizzeria pri Mimi

Galeb pozira za bakšiš

Tukaj so nune telo pustile

Tudi pod cesto se da pluti, mar ne?

Graščaki so že vedeli, kaj je dobro

Zelenja kolikor si ti srce zaželi, celo na skali, kjer stoji grad

Najvišja točka

Mimina sestra pred Procido

Procida

Čili boat ali tuna boat, to je sedaj vprašanje

Poletje 2010

Pontinsko otočje

17. avgust 2010, torek

Procida - Ponza

Tudi zjutraj se nama ne da. Celo ljubo noč naju rola. Rola! Vse, kar je prav! Vmes za kako uro še malo zapiha, 20 vozlov imamo. Vstanem sicer, ko vrvi zapojejo in preverim situacijo. Pa ni problema, zelo dobro smo sidrani. Pa še rola naju ne, ko smo obrnjeni v val. Val, ki je posledica kakih 8 Bf v Bonifacciu. Tukaj sicer vetra ni več, ostal je pa dolg, zaobljen val, ki se vali okoli otoka. Sploh ni velik, je pa valovna dolžina ravno prava, da spravi barko v resonanco, ko jo val napada z boka. Zato še enkrat v pilotu preverim, kje sem spregledal podatek, da je sidrišče rolajoče. In tega podatka ni. Je pa poleg nas sidrana Mimina sestra dvojčica. Dvojajčna. V genih se razlikujeta. Obe sicer prihajata iz iste tovarne, z enako oznako na boku in ima celo enako oblikovan roštilj in pritrjen na isti način in na istem koncu. Le da ima Mima plinskega, njena sestra pa takega na oglje.

Lepo počasi obplujeva otok, fotke bodo samo z morja. Pa kaj potem. Zavijeva tudi v luko in en privez (končni) je bil še prost. Če ni kaj narobe z njim. Sicer je pa vse zabasano. Od blizu so hiše videti precej zanemarjene, vsaj če lahko sodiva po pročeljih. In tudi kar nekaj svinjarije vidiva ob cestah. Kot na Ischii. Je pa otok, podobno kot Capri in Ischia, zelo zelen. To me navdušuje. Še posebej, ker to niso samo borovi gozdovi ali makija, ampak raznorazno drevje, dosti je palm, trsja, oleandrov, fikusov in podobnega rastlinja. Če bi sodil le po zelenilu, je to definitivno najlepši konček Mediterana, kar sem jih obiskal do sedaj. Vredno obiska, ne bi se pa vračal sem v juliju ali avgustu. Še posebej ne 15. avgusta...

Adijo Frigiji, pozdravljeni Pontini! Izplujeva sicer v bonaci, tako da je foto-sešn precej enostavno izvesti. Še dodatno zadevo poenostavi dejstvo, da na morju ni pleasure crafta. Ob tej rani uri italijanski mačo-bojsi v povsem napačno konstruiranih motornjakih še spijo. Njihove igračke namreč potencialno energijo, shranjeno v gorivu, pretvarjajo v mehansko energijo valovanja morja, namesto mehansko energijo premikanja plovila.

No, veter se po kakšni urici ali urici in pol dovolj dvigne, da je primeren za jadranje. Jakost bo danes idealna, smer pa popolno napačna. Točno, ampak do stopinje točno, v nos nama vleče. Napredovanje bo temu primerno počasno. Pa kaj potem, saj imava cel dan na voljo. Bo pa vsaj plovba prijetna.

Popoldne obplujeva San Stefano in Ventotene, najbližja izmed Pontinskih otokov. Oba sta bivša zaporniška otoka. Kdo pravi, da je bil samo Goli otok nekaj posebnega? San Stefano je po novem rezervat in je še vedno zaprt za obiskovalce. Niti plovba v bližini ni dovoljena. Ventotene pa daje z vode tako nezanimiv vtis, da se odločiva za nadaljevanje. No, razen, če bi si želela ogledovati kaznilnice. Dodatno naju v to prepriča gužva, ki je tukaj neznosna že pred lukco in pa še močno pozibavanje jamborjev privezanih plovil v lukci. V lukci, ki je charge band 5! Otok sva na hitro videla in nič nisva tukaj pozabila, da bi se ustavljala. Pa še veter je danes. Kaj vem, kdaj bo spet!

Ob pol desetih zvečer, v popolni temi, se sidrava na Ponzi. Na sidrišču je - gužva. Kakih 50 plovil naštejemo. In to je le eno izmed sidrišč. In na otoku je tudi luka z nekaj »marinami« - pontoni, vsak v lasti druge firme. Vsem je skupna le cena. Kakor berem, je bila že pred leti 10 € na meter dolžine...

Procida v jutru

Gradov je tu dosti, tale je na Procidi

Procida - luka, Ischia v ozadju

Tak je pogled na kopno iz luke na Procidi

Ventotene - čakanje pred vstopom v lučico

San Stefano z zaporom

18. avgust 2010, sreda

Ponza in Palmarola - Costa Smeralda

Noč je bila mirna in prijetna, tudi jutro je tako. Zgodnje jutro. Še pred deseto pa se začne mimohod taxi bark, ki vozijo kopalce na plažo. In v ceno je vključen tudi ogled nas, revežev parkiranih pred to plažo. Začne se eksodus sidrišča in tudi midva sva zraven. Še prej preverim 8 (z besedo: osem) telefonskih števil. Vsak ponton v luki ima svojega šefa in ta, jasno, svoj telefon. Osemkrat vprašam una-barka-con-vela-kvatordiči-metri-per-una-note-odi (to je pa tudi vse, kar premorem italijanščine, hic). In osemkrat dobim jasen odgovor odi-no-posibile in včasih še dodatek domani-no-posibile. Nekje so prav inovativni setembre-posibile-no-problemo. Ja, septembra bomo mi v Ljubljani, pa četudi je tukaj possibile.

Ok, plan b. Gremo na črpalko po veter. To je zadnja šansa pred Sardinijo. Na črpalki se bomo zihr lahko zvezali, potem bomo pa naprej pametovali. In z nekaj malega čakanja je to tudi izvedeno. In potem tudi pametujemo. Tokrat je v akciji Vesna (jaz sem črpalkar) in kliče na sosednji ponton (prek petih satelitov, se mi zdi), kjer vidiva nekaj prostora. Samo za dve uri naju spustite, da greva v šoping. In po minuti ali dveh pogajanj je permišn-granted. Pa se odveževa z enega pontona in se hočeva vezat na drugega, ko prileti pač en drug mojster, da to pa že ne, da to je pa vendar no-posibile. Hja, pa nič. Tepel se pa res ne bom zato, da bom potem še plačeval privez na - zelo blago rečeno - zanikrnem pontonu. Sploh je cela luka zelo zanikrna in še one grške, ki slovijo kot - no, ja - kot obupne, so v primerjavi s tem tukaj prave perle. Ko sem po razmajanem pontonu šel plačat gorivo v Agipov oficio, je bila to navadna lesena baraka, obložena z valovito pločevino in notri lesen ponk in na njemu pos terminal. Jasno, da je bilo naokoli vse mastno in zapackano. Vse skupaj se lahko primerja z barakarskimi naselji v Južni Afriki. Za povrh so mi pa za sto litrov nafte in štiri litre olja vzeli dobrih dvesto evrčkov. Brez računa, kako drugače. In da ne govorim o gužvi v pristanišču! Še v Bonifacciu sva jo imela manj, pa sem mislil, da je tisto teoretični maksimum.

Pozabiva na bivanje nocoj na Ponzi. Greva v sosednji zaliv na kopanje. No, otok je res zanimiv, kot bi bil narejen iz siporeksa (malo so zaostali tukaj, se vidi, pri nas že kar nekaj časa za gradnjo raje uporabljamo knauf). In morje je čudovito turkizno. Tu ni, da bi imel kakršno koli pripombo. Čudovito! Po kopanju še naokoli otoka, da vidiva, kako izgledajo npr. Cala chiaia di luna ali pa Capo bianco. Res izgledajo tako, kot se imenujejo. Dovolj, greva dalje.

Palmarola je najbolj zahodni pontinski otok in spet je narejen iz siporeksa. Oba sta vulkanska in to se jima pač lepo vidi. Spet en diro okoli otoka in spet vzdihovanje nad barvami in oblikami pečin in občudovanje turkiznega morja. Spet čudovito! Le sidrišča so na obeh otokih več ali manj le za vreme, ko piha bonaca, zalivi so precej - ali pa čisto - odprti.

Ob petih pa smer: zahod. Jutri ob takem času enkrat bova na La Maddaleni. Ali tam nekje. In lažja bova za kar nekaj dinarčkov. No, saj sva pravzaprav že danes plačala avans za veter, ki naju bo spremljal to pot. In spet sva sama sredi morja. Pleasure craft dlje kot do Palmarole ne seže. Zaenkrat pa tudi ribičev in drugega prometa ni videti. Do kamor seže oko je samo - morje.

Ponza - samo del gužve na sidrišču

Ponza - pogled na otok iz črpalke ...

... in na črpalko z morja

Ponza - najbliže pristanku, bliže ni šlo

Ponza - mestna plaža za ovinkom

Barvite skale iz siporeksu podobnega materiala ...

... ki ga je narava po svoje kiparsko obdelala

Morje na tem koncu je res čudovito - Palmarola

Pečine je narava oblikovala po človeških merilih

Palmarola - otok zanimivih pečin

Palmarola - edina gostilna na otoku ...

... no, pravzaprav dve

Poletje 2010

Sardinija

19. avgust 2010, četrtek

Ponza - Costa Smeralda

Na celotnem Tirenskem morju kar naenkrat vlada spokojni mir. Nobene ladje nikjer. Vsaj tako meni AIS, radar je še vedno drugačnega mnenja. Ker nikakor ne gre, da bi v isti družini vsak vlekel po svoje, avtoritativno uredim zadevo z resetom VHF postaje in med instrumenti spet vlada sloga in mir. Druga polovica noči je moj šiht. Moj in Acronisov. Notebook spet pametuje in prikazuje moder zaslon. Kako le ve, da smo sredi morja? Tokrat ne gre tako enostavno, kot prvič, po nekaj urah pa se mašince vseeno vda. Bomo videli, za koliko časa...

S soncem pride iz podpalubja Vesna. Prilika, da malo zadremam. Pa motor kar naenkrat ne rohni več, v prostem teku je. En big game fishing čoln gre direktno na nas. Pa ga Vesna spusti naprej, tudi mi vlečemo in ne bi bilo pametno, da se zapletemo. Je vrgla trnek v vodo, ko sem šel spat. Naj imajo veselje, itak nihče ne bo nič ujel. Če pa že bo kdo, bo to oni profesionalci z več palicami in več vabami, ki jih vleče za sabo. Sicer pa, ni panike, saj ura je za vstat, za začetek pa kavica. In ko se s skodelico kave v roki vračam iz kabine, se rola na ribiški palici besno vrti. Pa ja ne, da je spet riba, pa lepo sem ji rekel, da naj ne meče, da nima smisla...

Tuna. 10 kg. Porcijska (ve se, po čigavih merilih). Tokrat je uradni ribič Vesna, ker je vrgla vabo in njej pripada vsa slava. Ni kaj. Jaz sem pa murči, ki opravi težaško delo. Sedaj počasi začenjam razumeti Hemingwaya in njegovo, z Nobelovo nagrado za književnost nagrajeno, delo. Samo, a so na Kubi tudi takšne ribe? Dobro četrto ure jo utrujam in vlečem iz vode - nekaj po zaslugi upiranja, nekaj po zaslugi skoraj vsega laksa, ki ga je potegnila v vodo, ko sem se ukvarjal s kavo in nekaj po zaslugi temeljitih anti-kri priprav. Čoln smo umaknili, spoiler pripravili za klanje, vedro (ki se kasneje sicer izkaže za izrazito premajhno) privezali nanj in s kljuko v roki čakamo na plen. Po končani proceduri, ki ima za rezultat na vrvi visečo ribo, ugotoviva, da se lenoba ne izplača. Že od prve tune dalje vem, da moram popraviti tehniko, pa se mi ne da. Ampak. Tokrat ni šale. Najprej popraviti tehniko, obesiti ribo nanjo, potem pride na vrsto foto session. In po tem - delo. Jaz na pranje palube (17 sekund dela, skoraj niti kapljice krvi ni, jessss!) in vračanje ostalih stvari na svoje mesto, Vesna pa na trančiranje in filiranje. Iz desetih kilogramov bo naredila vsaj štiri ali pet kilogramov filejev - za teden dni sva preskrbljena s svežo hrano. In današnje kosilo je tudi že določeno. Ne bo Rio mare!

Vesna je nad svojo italijanščino zelo očitno razočarana. Lepo je govorila vabi, ko jo je spuščala v vodo una-peska-mečarica-prego. Pa je vaba očitno ni razumela. Ali pa jo je potem, ko je dodala še una-grande-grandissime-peska-prego. Hja, deset kilogramov verjetno že spada v to kategorijo. Ampak, Vesna hoče na vsak način obesiti na barko tudi meč, ne samo repe. Ah ja, izgleda da bomo še morali loviti. Le kdo bo vse to pojedel?

Popoldne sva lepo sidrana na Costi Smeraldi na Sardiniji. Kako domače se počutim, saj smo pod Pta di li Cossi. Skoraj tako, kot Kosi bay v Južni Afriki. Costo Smeraldo sva dodobra obdelali pred dvema letoma in naju sedaj nič ne vleče na celino. Raje bova dopustovala po zalivih. Ok, gorivo za barko in telo morava nabaviti, to je pa tudi vse. A, otom-potom. Najprej so na vrsti maili (poleg službenih tudi ribiški) in menjava olja - takoj ko se motor malo ohladi od dolgotrajnega garanja.

V dilemi sem. Samo, da ne bo to kot pri oni miški: sirček-salamca. Za jutri in pojutrišnjem je na naši poti proti Balearom napovedan idealen veter 4-5 Bf polkrma. Potem pa spet nič do srede, ko useka mistral. Najraje bi kar izplul, samo kaj ko je poti za dobrih 250 milj. Bolje, kot dve noči na vodi bi bil kak dan malo po zalivih na kopanju. Se bomo odločali jutri.

Kaj bo pa danes za večerjo? Riba!

Kdo je večji?

In kdo je težji?

Popravljen tehnica ne laže

Tuna - kdo prepozna vrsto?

Veliko je šlo nazaj k naravi, mnogo pa je ostalo tudi za v ponev

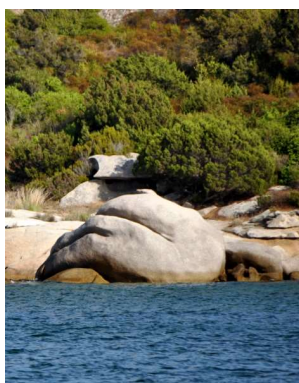
Kremenčkovi so pred dvema leti še gradili, sedaj so že vseljeni

Takih lepotic je na tem koncu kar nekaj

Falanga zastav

Obala na Costi Smeraldi

20. avgust 2010, petek

Costa Smeralda - Stintino

Sinoči se prestavimo globoko v zaliv in odlično spimo. Malo verjetno tudi po zaslugi vremena. Jutro je oblačno in tu in tam pade kakšna kaplja. Samo kavico popijeva in se odpeljeva v Palau. V šoping. In po gorivo. Prostora v luki - prav nič! Na črpalki se Vesna izkrca, jaz pa na sidro počakat, da bo denar zapravljen. Pa še kolešček merilnika hitrosti spotoma očistim. Današnjo razdaljo šestih ali sedmih milj nama je skrajšal na nič. Očiten skok skozi hiper prostor - pa pravijo, da to ni možno. In skoke delajo množično tudi jadrnice. Italija se seli na zahod. Vse kar leze in kar gre na veter je zunaj. In vsi imajo smer zahod. Izkoristi želijo redek pojav na tem koncu sveta, ko skozi ožino Bonifacio vleče v napačni smeri - od vzhoda proti zahodu.

In opoldne greva tudi midva. Na regato. Nekaj časa celo vodiva, pa nama iz čolna finančne policije sporočijo, da megajahtam na regati ni dovoljeno sodelovati. Še posebej, če lovijo ribe. Škoda, pa tako dobro pozicijo sva že držala. Imava pa zato možnost ogleda cele palete spinakerjev. Iz cockpita, kjer so vsi za teboj je to lep pogled, kar pozna vsakdo, ki je bil kdaj na regati. In vodil. Eden izmed spinakerjev še posebej izstopa po inovativnem pristopu h poslikavi. Včasih so nimfe montirali na premce, danes pa očitno na špinije.

Veter se lepo dviga, konstantno imamo hitrost preko 8 vozlov. Plovba je pa tako mirna in prijetna, da me Vesna v nekem trenutku iz podpalubja (iz temnice, kjer ravno razvija najnovejše fotografije) pobara, če ne bi vseeno prižgali motorja, ker da gremo čisto počasi, naveč štiri vozle. Če sploh. Veter se počasi razvije na 5-6 Bf čiste krme in brez genove letimo kot sneta sekira. Zaradi kratke razdalje, ki jo ima na razpolago v tem prelivu, se val niti ne razvije in ga imava največ kak meter. Lepo! Dve urici pred mrakom veter konča zasluženi šiht. Ok, bomo vsaj v bonaci pristajali.

Kaj bo pa danes za večerjo? Riba!

Golfo di Arzachena - prav dosti prostora na najboljšem delu sidrišča ni več

Mima v Palau

Nimfa na spinakerju

Parking plovil v Palau

Pogled na regato z vodilne pozicije

Disneyland alias Costa Smeralda

21. avgust 2010, sobota

Stintino, Sardinija - Mahon, Menorca

S posebno uredbo je na Mimi do nadaljnjega ribolov strogo prepovedan.

Ob osmih zjutraj se zbudiva, na hitro popijeva kavico in izplujeva. Prespala sva na sidru v luki Stintino. Tu sva bila že pred dvema letoma in ribiška vasica (kolikor jo je še sploh ostalo ribiške) je čisto luštkana in bi se bilo zvečer fino sprehoditi po njej. Samo kaj, ko priveza niti v sanjah ni bilo možno dobiti, z dingijem pa Vesna nekako ne bi na obalo. Celo družinski prepir izbruhne na to temo. Pa bo že bolje. Mogoče je kriva tuna, ki je bila sinoči za večerjo in ki je tudi danes za zajtrk.

Takoj za ovinkom imava Fornelli passaggio in skozenj - jasno - na motor. Drugič se peljem tod skozi in točno vem, da je zadeva povsem neproblematična, vendar v kristalno čisti vodi ni najbolj prijetno opazovati, kako meter pod kobilico drsi skalovje. No, za dvajset milj skrajšana pot odtehta tesnobo.

Nato pa jadra-dvigni-zdaj! Izredno prijetno jadranje se lahko začne. 4 Bf konstantnega bočnega vetra cel dan, do desetih

zvečer. Vala ni veliko, pa še kar ga je, ga jadra v celoti kompenzirajo, pri čemer pa barka niti ni močno nagnjena. In tišina! Čas za branje.

Od obale Sardinije dalje na obzorju ni nikogar, niti AIS ne javi, da bilo karkoli bližje od petdeset milj. Razen. Razen dveh jadrnic (eno prehitimo, druga pripluje nasproti), s katerima se srečamo na nekaj deset metrov. Očitno elektronika na vseh plovilih za isto relacijo izbere isto pot.

Temperatura je že nekaj dni povsem znosna. Ni več tiste vročine, ki naju je pestila vse do prihoda na Sardinijo. Celo ventilatorjev v kabini med spanjem ni potrebno imeti prižganih in ledvica so kot po čudežu spet začela opravljati svojo funkcijo. Midva sva pa v Reggio Calabria nabavila vodo. Veliko vode! Takrat sva imela porabo 3-4 litre vode na osebo na dan (plus ostala pijača) in mislim, da nama jo bo nekaj ostalo. Vode namreč, ne ostale pijače.

Vesna je med plovbo spekla vso tuno. Hvala bogu! Samo. Ni je še konec. Tune, namreč. Konzervirala jo bo, da jo bomo še dolgo lahko pridno jedli.

Kaj bo pa danes za večerjo? Riba!

Stintino - pogled s sidrišča

Čer sredi pristanišča je vidno označena

Okolica Stintina

Poletje 2010

Baleari

22. avgust 2010, nedelja

Stintino, Sardinija - Mahon, Menorca

Skoraj polna luna je. Prijetna noč. Ko bi le namesto ropota motorja lahko poslušal šumenje morja. In ga! Od treh do šestih ponoči je veter. Bonus, ki ni bil napovedan. Kako neprimerno bolj prijeten je spanec v podpalubju jadrnice, kot pa v strojnici motornjače!

In tako je tunolovka Mima priplula na Baleare...

Včeraj smo potelefonirali in rezervirali privez. Najprej niso bili čisto prepričani, če je kaj prostega. Naj preverim čez pol ure. Pa so na mojo pripombo, da čez pol ure ne bom imel več signala, da ga sedaj pa imam še za klice v druge marine, takoj ugotovili, da - seveda, imamo prostor za vas! In opoldne so vse marine precej prazne. No, bomo sodili zvečer.

Kaj bo pa danes za zajtrk, kosilo in večerjo? Riba? E, boga-mi-neče! Danes so na sporedu gambas al ajillo!

Tudi zvečer se najde še kakšen prosti privez. Se pa v nedeljo težje najde odprt kafič. Večina (razen gostiln na rivi) je zaprtih. In midva se naokoli sprehajava z računalničkom v nahrbtniku in iščeva internet kafe. Ali pa vsaj mrzlo pivo! Vročina je spet ona stara. 37 stopinj! In morje ima spet 29 stopinj. Pozno popoldne priromava nazaj na rivo, deset metrov od barke imajo mrzlo točeno pivo in imajo WiFi. Ampak po špansko. Za eno uro je zastoj in nič več. In cene za pivo so skoraj kot v Ljubljani...

Komaj se primajava na barko, že imava štoparja na pomolu. Nak, v Barcelono ne greva. Žal. Imava pa tuno, če vaju zanima. In štoparja sta poštopala tuno. Veselo klepetamo skoraj do polnoči in vsi smo zadovoljni, francoz in mehičanka sta sita, midva sva se pa na eleganten način znebila pol kile tunine.

Mima in Costa Marina plujeta v luko Mahon

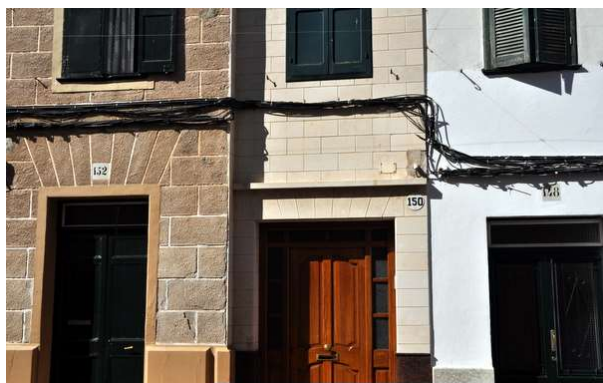
Tri generacije

Sestop na obalo

Mahon v nedeljo popoldan

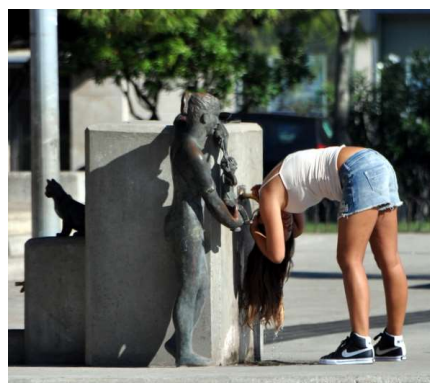
Nekatere hiše niso ravno razkošne

Stara četrt Mahona

Tako mlad, pa že fuzbaler

Za preživetje je potrebno intenzivno hlajenje ...

... ali pa sedenje v senci

Nogomet je prisoten povsod

Nekateri se hladijo z velikimi količinami piva

Mahon

23. avgust 2010, ponedeljek

Mahon - Cala Arenal de Castell

Ponedeljek je dan za nabavo. Nabaviva zastavico, internet, plin in dokupiva tudi nekaj gotovine. Ni sicer vse tako enostavno, kot se sliši, pa je vseeno kar v redu. Plinske steklenice nama nočejo zamenjat, ker na naši ne piše Camping gas, običajno špansko zastavico je potrebno zamenjat za pomorsko špansko, denar mi hoče prodat le en bankomat v mestu, oljne filtre imajo pa samo v industrijski coni, nekaj kilometrov stran. Peš? Pri 30+ stopinjah? Saj nisem nor! Taksi se mi pa tudi ne ljubi iskat, bom že kje drugje to nabavil.

Še ceho v marini poravnava (in to je spet nov rekord, natančno 163,77 EUR) in greva. Saj vem, da so tukaj marine drage, ampak toliko pa vseeno nisem pričakoval. In definitivno je to gradski vez - privezana sva na rivi tako, da si naju vsak mimoidoči lahko dodobra ogleda, midva imava pa pod kontrolo ves tukajšnji promet.

Je pa Mahon neprimerno bolj vzdrževan, urejen in nasploh lepši, kot so italijanski otoki, kjer sva bila pred dnevi. Nobene svinjarije ob robovih ulic, nobnega odpadaja ometa in predvsem nobenih "uradov" iz kartona in valovite pločevine.

Tiste kalkulacije, da nama bo voda ostala so bile precej na trhljih nogah. Danes sva je složno spila vsaj osem litrov. Plus pivo, plus vino, plus soft drinki... In ledvice spet lepo počivajo. Je bil pa vsaj veter prijeten in Menorca ima ogromno zalivčkov s turkizno vodo za kopanje. Tukaj se lahko preseravamo. Tudi italijanske gužve ni niti približno. Pa še to so več ali manj le dnevni gosti. Zvečer ostanemo v zalivu le trije, do prvega soseda imava skoraj pol milje. In imava tudi polno luno. Nimava pa več dveh polno funkcionalnih računalnikov. Vodafonbov USB modem mi na ta zaresni računalnik takoj prikliče zloglasni blue screen. In se noče več niti zagnati. Računalnik, mislim. Ampak, jaz imam vendar s seboj najboljšega prijatelja, Acronisov backup...

Kaj bo pa danes za večerjo? Ja, riba, vendar!

Mima v Mahonu na gradskem vezu

Namesto plovil so pontone zasedli galebi

Tukaj bomo spali ...

... ob polni luni

24. avgust 2010, torek

Cala Arenal de Castell - Fornells

Dopustniško. Zbudimo se, kopamo se, pojemo, kopamo, beremo, kopamo... In ura je poldne in veter se obrne. Big deal! Gremo v sosednji zaliv, ki je varen za ta veter. In tam se - kopamo, pa beremo, pa pijemo, pa jemo, pa... In ura je večer. Ponoči bomo imeli nekaj vetra, zato greva v zaliv Fornells, ki je varen za vse vetrove. Pobereva bojo, upam da ni privatna. Če naju kdo nažene se bova pa par metrov premaknila in sidrala. Se pa bojim, da je bolj verjetno, da pridejo inkasanti...

Danes mi je uspel neverjeten družinski preboj - ukrotil sem kuharico. Za večerjo ni bilo ribe!

Po začimbe se plava kar na obalo

Španci so vzeli čisto morje zares - komunalci pobirajo plavajočo svinjarijo iz vode

Koze - do sem so že prišle, le kako bodo tudi nazaj

Fornells - pogled z vhoda v zaliv

Tako se to začne!

Ribičevo domovanje

25. avgust 2010, sreda

Fornells - Cala de Algayerens

Inkasantov ni bilo, nihče naju ni spodil in spala sva odlično. Ne poznam dobro razmer na Menorci in nisem bil čisto prepričan, če bo zaliv na severni strani v redu - ob tem, ko iz Lionskega zaliva vleče z osmimi bofori. Zato sem tudi pobral bojo najbolj na koncu zaliva. Pa je bila skrb odveč. Tukaj vala sploh ni bilo čutiti (zunaj zaliva sva ga imela potem krepka dva metra!), vetra je bilo pa za 3-4 Bf. Na tako rekoč jezerski površini. In ob svetli luni.

Pa greva na kopanje v sosednji zaliv. Pa se ne kopava, je preveč vala. In se premakneva še malo naprej. Tokrat je bolje. Kopanje in poležavanje sledi. In val s severa naj bi do večera itak povsem oslabel. Ponoči so na sporedu spet južni vetrovi. Večina plaž na tem delu Menorce je peščenih. Tale pa še posebej izstopa po zlato rdeči barvi. In zdravilnosti. Vsaj tako mi stvar izgleda. Kako bi si sicer lahko razlagal, da se kopalci mažejo z rdečim blatom in potem tako zapackani neskončno uživajo na soncu.

Danes mi je crknila Nokia. Kot običajno. Z leti me je zadeva z Nokiinimi telefoni izučila in imam zato s seboj vedno rezervo. Moj šest ali sedem let stari Sonycsson še vedno dela kot šuš. In ima skoraj vse, kar ima tudi dve leti stara Nokia. Ok, nima WiFija, kar pa ni neka prav huda omejitev sredi morja...

In, da bo zadeva vsaj malo zanimiva, menjava zaliv. Prespala bova tam, kjer je več zelenja, gozdovi so neposredno do morja. In, jasno, več komarjev. V pilotu lepo piše, da je ob zalivu laguna »with much wildlife«. Res, da se mogoče lepo sliši, pomen je pa nedvoumen. In pred spanjem bova večerjala. Bojim se, da spet tuno. V omaki. Mislim, da bova na tem dopustu preverila prav vse možne recepte za tuno v omaki. Danes je na vrsti tuna z jurčki. In danes je ta tuna na sporedu zadnjič! Jutri lahko spet začneva loviti...

Blato je zdravilno - ah, kako domače to zveni

Plaža

Cabo Cavalleria

Cabo Gros

Nekaj za ženske

Nekateri imajo malo manjše barke

26. avgust 2010, četrtek

Cala de Algayerens (Menorca) - Cala Molto (Mallorca)

Spet prijetna noč. in prijetno jutro. in sploh je tukaj vse zelo prijetno. razlog je enostaven. v zalivu telefoni ne vlečejo! Rajsko. Sanjso. Pravljичno! Pa kopanje in ogled Menorce z morja. Nič kaj posebnega ni tale severni in zahodni konec. Ok, najprej mislimo, da vidimo slap v morje, pa se se izkaže, da smo imeli prevelike oči. Mislim, da gre za proizvodnjo vode in to kar se steka v morje je le industrijska odplaka.

Potem vplujeva pa v Ciudadelo. No, to je za videti. Pred dvema leti sva si jo ogledala s kopnega, tokrat še iz vode. Le prostora za menevriranje je izredno malo. Brez bow thrusterja ne vem, če bi lahko v enem zamahu obrnil na koncu zaliva - tako je ozek. Zato pa tukaj vse živo lovi ribe. Od otrok, do dedkov. Nekateri kar v vrtu pred domačo hišo, drugi, bolj inovativni, pa s 50 metrov visokih klifov.

Zapuščava Menorco, otok, ki je kot plošča. Kakih 100 m je visok in je tak vse do morja, potem pa klifi in navpično navzdol do 20 metrov pod gladino morja. In nekateri imajo hiše, kjer je morje na dvorišču - če gledamo tloris parcele. Zanimivo. Vsekakor pa izredno varno pred cunami. Tako se najbrž tudi oglašuje taka hiša, kadar je na prodaj. Za nekaj je že koristna taka gradnja, ni kaj.

Kakorkoli, odjadrava na Mallorco, veter imava odličen in v štirih urah narediva 26 milj. Sidrava v zalivu, kjer praktično ni vetra - ne glede na to, da ga je zunaj za 5 Bf. In se kopamo in jemo in pijemo in ... in ne večerjamo tune. Neverjetno, vendar resnično. Tune ni več. Saj ne morem verjet svojim očem. Teden napornega prehranjevanja s tuno je le poplačan težko pričakovano nagrado. Nocoj jemo mediteransko solato s kruhom iz Mimine pečice. Še vedno pa imamo Savernijevo vino in sir...

Dolg laks je potreben, dolg

Menorca je plošča, ki plava v morju

Slap na najbolj skalnatem delu otoka

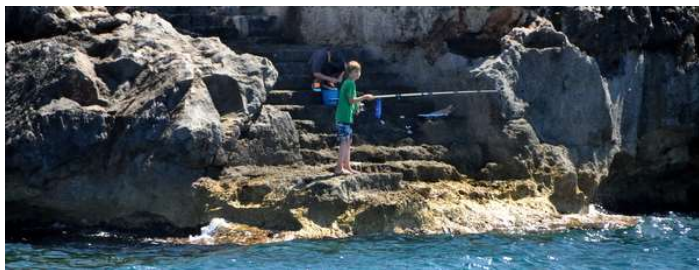
Če imaš tukaj hišo, si Ribo lahko ujameš kar na vrtu

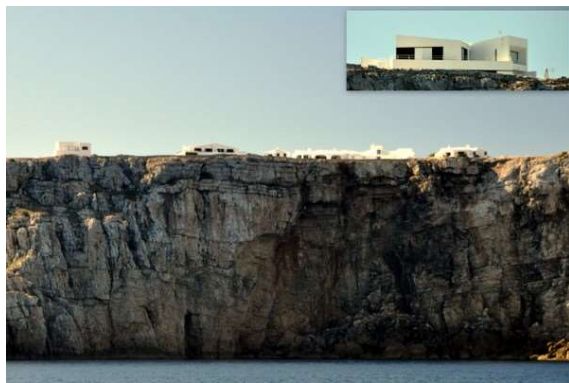
Ciudadela - luka

Ciudadela - vhod v luko

Tudi najmlajši prispevajo nekaj k družinskemu kosilu

Hiše z morjem na vrtu

27. avgust 2010, petek

Cala Molto - Porto Cristo

Odličen zaliv je bil to. Vetra sploh nismo čutili, čeprav je zunaj kar vleklo. Celo noč. Pa se skupamo in gremo. Tokrat je pobudnik Vesna. Prav pa gremo orcat. Pol jader, 6 Bf, točno v kljun. No, tudi Vesno kmalu mine veselje do odkrivanja novih krajev. V prvi zatišni zaliv se spraviva na kopanje.

Vmes srečava plavut. Ali je ali ni bil morski pes bo ostala večna skrivnost. Jasno, takoj v veter in pritajim. Pa si ga malo ogledujeva. Bi znal biti, samo tako smešno počasi plava kot tista zadeva pozimi v Akabskem zalivu. No, če tam nismo bili čisto prepričani, da ni morda skrita kamera - tukaj sigurno ni bila. Drugače je pa kar prava stvar - tale, kak meter in pol dolga mrcina.

Proti večeru sem v dilemi. Tukaj smo zelo dobro zaščiteni pred južnimi vetrovi (in predvsem valom), pa čisto odprti proti severu. In ponoči bo začel severnik. Ob sedmih zvečer pade odločitev - presidrila se bova dve miljji južno v zaliv, ki je varen tudi proti severu. Vetra ni več, motor bo pokazal kaj zna. Pa ta-novi zaliv ni najboljši, naslednji je še slabši, potem je

en premajhen in na koncu sva v Portu Cristu. Bi se sidrala, pa za Mimo ni prostora. Da bi sedaj, ob osmih zvečer, iskala naslednji zaliv? Ne, hvala. Raje plačava ceho in greva v club nautico. Prostora imajo tik pred mrakom še dovolj. Porto Cristo sicer pozna, pa nič ne de. Bova pač zvečer malo naokoli pohajkovala, tudi to bo v redu.

Se pa izkaže tale marina za tipično špansko po eni strani in povsem ne špansko po drugi. Nič kaj običajno ni, da so tuši na voljo 24/7 in to brez ključa, za katerega je potrebno plačati kavcijo (recimo, 100 evrov). Povsem v skladu s pričakovanji pa je internet. Marina sicer ima WiFi in je celo zastoj in (še bolj celo) signal na barki je odličen. Vendar, zadeva ne dela. Marinero sicer pove kodo za dostop, jo složno celo vnesemo in ko naša mašinka izdahne »cannot connect« mirno pove, da je najbrž šef ugasnil strežnik. Hic!

Porto Cristo je luka, ki je meni ostala najbolj zanimiva na Mallorci izpred dveh let. In še vedno sem tega mnenja. Ozek, s klifi obdan in v črko »S« zaviti izliv rečice v morje, okoli mestece in v ustju reke privezi. Malo je moteče le to, da so visitor potooni čisto na koncu (ali bolje, začetku, če se gleda iz morja) in da na tej strani reke ni ničesar (marinska restavracija ne šteje in pika). Mostiček je pa daleč, daleč... Do prvega lajfa je tako polurni sprehod ali 17 sekundna vožnja z dingijem (ki ga je treba najprej dati v vodo, pa naštimiti motor, pa...). In ta lajf - šok! Nobene gužve, kot v Mahonu. Ali da ne omenjam Italije! Restavracije so polne na tri četrt, kar je najlepše: nisi sam in ni ti treba čakati natakarja in kuharja. Po cestah pa se tudi lahko hodi na komot, kot se za poštenega človeka spodobi. Izgleda, da je sezona mimo. Odlično! Tako se počutim, kot septembra.

Porto Cristo

Porto Cristo - mestna plaža

Mezica

28. avgust 2010, sobota

Porto Cristo - Puerto de San Antonio de la Playa

Ker tole pišem, pomeni da pijem hladnega San Miguela in da je paluba v grobem zribana. In da je zunaj že mrak.

Dan se je začel ob svitu. Lepo izplujeva iz marine Porto Cristo. Lepo zato, ker je tik pred nama izplul katamaran, ki je sinoči priplul tik za nama in nama zaprl pot v beli svet. Če bi se moral motati okoli njega in mooringov na nasprotnem pontonu, bi bilo potrebno malo čarati. Zunaj pa lepih 4-5 boforov, čista krma. Samo glavno jadro dvignem in greva solidnih 6 vozlov. Do rta Punta Salinas na južnem delu Mallorce. Tam je potrebno zaviti okoli ovinka in menjati uzde. Bremza in

vang sta lepo naštimana, gremo. Hja, gre kot mora, vendar le do polovice, ko naredi - pok! Bremza odleti. A-ja-ja-jah! Pa ravno na koncu bom moral spet majstore iskat, da jo prinetajo nazaj na svoje mesto. In malo uč vržem na rigging. O-la-la! To je šele a-ja-ja-jah. Kar vse po vrsti okoli vanga bo potrebno zamenjat, ene so zvite, druge pa čisto na meji. Pravzaprav je tole sreča v nesreči - zadeva bi slej ko prej crknila in če je crknila tik pred daljšim postankom na enem mestu, jo bo najlažje urediti. In ponedeljek je čas za akcijo.

Ok, to smo vzeli, vse ostalo je v redu, celo veter se lepo pelje okoli ovinka in ga imava še vedno v rit. Vse do pristanka. Pristanek je pa tri milje pred marino. Tajm-aut za kopanje. In mezico. In ob pol petih naprej. Naprej med optimiste. Saj ne morem verjeti, koliko majhnih jadrnic je v zalivu pred Palmo! Vsaj dvesto jih naštejem (no, ocenim). In sem prav vesel, da se mi pri 2-3 Bf za tri milje ni ljubilo dvigovat jadra. Tole je prava vožnja cik-cak. Med regatnimi bojami in udeleženci teh regat. Ja, regat (v množini), tudi boje so vseh barv. In oni celo vedo, kam morajo, meni pa čisto nič ni jasno...

Marina pa - španska. Za adapter za vodo (res, ampak čisto zares, ne vem, zakaj nimajo standardni priključek) je potrebno plačati kavcijo. 60 evrov! Saj to je res že smešno. Takle nastavek bi pri Gardeni kupil za ene dva evra. Ampak ni kaj. Nisem ga kupil in sedaj imam, kar pač imam.

Kakorkoli, Vesna v šoping in malo pošpegat naokoli, jaz pa - no, saj to piše že na začetku. In Vesnin šoping obrodi sadove. Sestavine za gambas al ajillo in sangrio so že na barki.

Vihraj, vihraj, slovenska zastava

Južni rt Mallorce

Regate in kruzerce pred Palmo

In skozi to gužvo smo se morali prebiti do priveza

Puerto de San Antonio de la Playa

29. avgust 2010, nedelja

Puerto de San Antonio de la Playa

O jutru raje ne bi govoril. Čistilna akcija. In sosed, Nemci, z dveh čarterskih bark se počasi prebujajo. Še vedno imajo prepoznaven emblema na glavi in v roki. Sinoči jih je mariner najprej hotel vezati poleg nas - po vrsti, kot so hiše v Trsti. Samo, si je zadnji trenutek premislil, in jih sparkiral čisto na konec pomola. Razlog? Enostaven! Vsak izmed osmih mornarjev na barki s piksno pira v roki. In Božičkovo kapico na glavi. Avgusta...

Ampak, za jutrom pride poldne in za poldnevom pride - no, pridejo - Anže, Helena in Gal Tito. Pa jih čakam pred vhodom v marino. Jasno, s pivom pred sabo. In ko potem še skupaj nekaj malega (ampak, res, malega) popijemo, že telefon. Vesno strašno skrbi, kje da sem. Ok, na barko bo treba.

Pa mezica, pa pijačka, pa sprehod, pa pijačka, pa... dan mineva, kot bi mignil. Prijeten dan, malo sončno, več oblačno in prijeten vetrček - res se da živeti. Sicer pa, saj ne more biti drugače, ko smo pa Pr Šent Tončku na Plaži. Mi Antoni že vemo, kaj je lepo! Prijetno čvekamo in Vesna je strašno raznežena ob pogledu na najmlajšega člana letalske ekspedicije. In za nagrado ... dame in gospodje, za nagrado jo bo doletela čast, da ga zvečer čuva. Takrat, ko spi, jasno. Gal Tito, ne Vesna. Vsi kul, vsi veseli!

Popoldne eni na kopanje, drugi za računalnik. Ve se, kdo kam. Potem na večerjo. In po večerji eni buenas-nočas, drugi pa u lajf. In spet se ve kdo kam...

Gužve na Visitors quayu ravno ni grozne

Posadka na Mimi se je razširila

30. avgust 2010, ponedeljek

Puerto de San Antonio de la Playa

Rana ura - brezvezna ura. Pred deveto se še kruha ne more kupiti. Je pa na pomolu »sve živo majstor«. Pa ga pobaram, če se lahko kaj pomeniva. Lahko, seveda, ampak samo po špansko. Ej, ne boš ti mene! Se tik-tak vrnem s prevajalcem, Anže se bo pomenil. No, res je mojster za vse, le za dingije in za rigging pa ne. Ok, plan B. Na recepcijo po telefonske številke. In jih dobimo. Številke namreč, mojstri se ali ne javijo ali izdahnejo tako znano besedo ... manjana.

Ok, po rentiča in na letališče po (sedaj že srečno) found luggage. Ne glede na to, da so obljubili, da bodo zadevo dostavili na barko, nič ni kazalo na realizacijo tako izjemnega dejanja. Zihr-je-zihr. Da ne bo spet manjana. Bomo mi to raje kar

sami pobrali. Avto je res smešno poceni, ga je pa potrebno malo počakat. Cvaj-draj-minuten, kot je rekla teta rentakarovka. In cvaj-draj-minuten je po španski logiki 23 minut (in še malo čez). Še kave nama ob tako rani uri (še ni enajst dopoldan!) v kafiču nočejo postreči. Ma, bejš se solit ti s tvojo cerado! Končno imava avto, da greva po ex-lost luggage in nato v šoping v bližnjem Carefourju. Res je ogromen in res imajo ogromno prečudovitih kitar, midva z Anžetom pa lačna... In dobre pol ure morava trpeti lakoto še potem, ko je že vse v vozičku in sva tretja v čakalni vrsti pred blagajno. Problemi s tarjetami. Ah, ja. No, tudi z našo. Ah, ja, ja...

Ven iz luke, ura je dve! Gremo. Pa ne daleč. Mi se sicer lepo odvežemo, priveže se pa propeler. In to ne, da bi kogarkoli karkoli vprašal. Ok, po enih, dveh ali treh obupnih krikih v VHF čenel-najn, se marinero le pricinglja na eni barkači iz dobe Marije Terezije. Pa prereže lazy line in Mimo potisne do črpalke, nasproti ex-priveza. In s tem je on zaključil. Naprej pa - manjana. Ej, kje si, Turčija! No, dovolj nam je marine, Anže se javi in se z bajonetom med zobmi poda v boj. Nekaj malega se bori z vrvjo (in verigo, ki se je tudi navila okoli vijaka!), večino časa pa s svinjarijo v marinski vodi. Kakorkoli, zmagovalec je na koncu tisti, za katerega vsi na barki strastno navijamo.

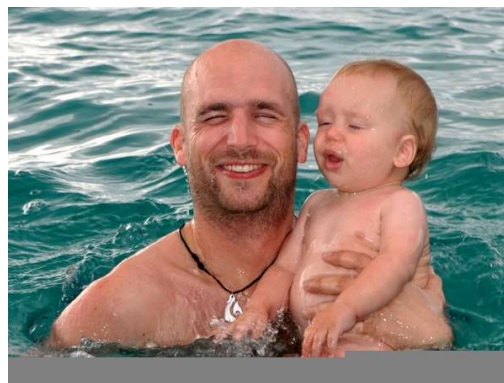
In gremo. Tokrat zares. Nekaj milj stran je turkizno morje. Tako rekoč, bazen. Tja gremo. In se kopamo. Najprej moja docentska malenkost, potem pa lepo po vrsti, razvrščeni po teži. In zadnji je najlažji član posadke, Gal Tito. Ej, kako je užival! Revček jo je ponoči najhuje staknil od vseh nas in se vsaj meni zelo smili. Celo noč so ga iz vseh strani napadali krvosesi. No, je pa zato neskončno užival (in vsi mi z njim) v svojem prvem plavanju v življenju. Vsaj nekaj za uteho.

Kar prehitro se je potrebno vrniti. In privezati. Dvakrat se vežemo, komaj sem se obranil, da ni bilo trikrat. Prvi lazy line je prekratek. Z verigo pa še ne znam delati vrznega vozla, žal. Pa se odvežemo in prestavimo. Ponovi vajo in ponovi zgodbo. Ej, pa saj ne morem verjet. No, mooring prestavimo iz prednje na srednjo bitvo in pokompenziramo s springami, pa je v redu. Sliši se sicer enostavno, je pa bilo kar nekaj skakanja, da je vse postorjeno, kot je treba. Sam z Vesno, ne vem kako bi to spalamudril. Me pa zato sosed, miren in premišljen Anglež, na koncu podučil, da delamo čisto narobe, ker se trudimo čim prej privezati mooring line. Marinerotu vržeš en štrik, pravi, da ga prihefta na obalo (kakor koli pač ga že, običajno slabo), daš motor v pogon in potem lepo počasi v naslednje pol ure sam privežeš mooring, drugo zadnjo privezno vrv in popraviš marinerotovo remek delo. In ugasneš motor. In spiješ hladno pivo. Verjetno ima prav. Podobno se vežem, kadar se sidram. Samo tam ni nevarnosti, da pvozim vrv. Kakorkoli, angleževo metodo bo potrebno naslednjič preveriti, čeprav me bega neskončni strah pred štriki v vodi. Tole danes še zdaleč ni bilo prvič!

Zvečer pa, podobno kot včeraj, eni u lajf in drugi u šlafoniko. Povprečna starost obojih je približno enaka (hvala ti, Gal Tito!). In lajf se bo nocoj dogajal v Palmi.

Mezica sredi morja

Očka in sinko se malo špricata

Družina složno zaplava

31. avgust 2010, torek

Puerto de San Antonio de la Playa

Danes pride kaptaan. In prvi oficir. Resna delegacija je to. Vrag odnio šalu, zadnja šansa, da poštujemo, kar štimamo že dober mesec. Z Anžetom greva v Palmo v čendleraj nabaviti, kar nam fali in se zmeniti za popravila. Po izkušnjah iz Španije je tako, da po telefonu z angleščino ne prideš nikamor, ko pa človeka v oči pogledaš, se da pa vse urediti. In se je. Celo teti rentakaristki je ob nemogoče rani uri (bilo je pred enajsto zjutraj!) v sedemintridesetem poskusu uspelo odpreti vrata prtljažnika na njenem avtu. Ju-si-it-is-zo-ajnfag. Ja res je, samo niti sama ni čisto prepričana, da je operacija, ki jo je izvedla, ponovljiva. Međik!

Mojstri dingikaši in mojstri rigarji pridejo. Zamisli! Niti cel dan ne kasnijo. In dingi bo v četrtek popoldan in snast bodo popravili do četrta popoldan. E, da jih vidimo! Kakorkoli, pred petkom Mima preverjeno ne more zapustiti teritorialnih voda Puerta de San Antonio de la Playa. Od petka dalje pa - no, če bi bili pri Arabcih, bi bilo inšalah...

Gal Tito med eno in tretjo uro popoldan počiva. Siesta. Kako mlad, pa že ve kako se je potrebno v Španiji obnašati. Ne pa kot mi, stari in neprilagojeni. In po siesti mu paše malo kopanja. Starša, reveža, morata pa z njim. Saj njima itak ni do morja in do dopusta, samo za otroka se tako nesebično žrtvujeta. Nama z Vesno paše pa čiščenje in urejanje sprednje kabine. Danes, kot rečeno, pride kaptaan in kapitanska kabina se mora svetiti!

Spet laufa roštilj. Včeraj so bile kozice, danes je meso. In sredi peke - zmanjka plina. Pa kaj pol, saj imamo rezervo. Zamenjamo, pa bo. K vragu, zamenjamo! Oba z Anžetom se trudiva in tuhtava kaj in kako, pa nama nikakor ne rata. May day klic v Barcelono tudi ne reši kaj dosti. Še največ reši naša vztrajnost in v (sedaj že tradicionalnem) sedemintridesetem poskusu nama rata. In meso se lahko peče dalje.

Vesna poišče cimerfraj, tri metre od vhoda v marino je. In tam imajo celo večeraj. Tri evre na žehto. Slišite to, Ripostovci?! In - selitev narodov. Temu sledi generalka odbora za doček. Za začetek enega primorca v hladilnik. In gin in tonic tudi. Morda capirinho? Mezica? Glavni strateg je Anže, ki poleg tega tudi poskrbi za logistiko prevoza od letališča do marine. Do dveh zjutraj klepetamo, ko se počasi eden za drugim pridružimo Gal Titu.

Izletniški katamaran ...

... in njegova posadka

Kapitan in prvi oficir

1. september 2010, sreda

Puerto de San Antonio de la Playa

September je in septembra se začne šola. In mraz. Hja, kakor kje. Doma so hribi beli, tukaj ima morje krepkih 29 stopinj.

Današnji dan res ni kaj posebnega. Prav veliko se nam ne dogaja. Anže in Helena gresta na ogled Palme in spet malo na obisk do čenlerja. Dragi so ti obiski, dragi! Mitka in Vesna z Gal Titom raziskujeta bližnjo okolico, midva z Matjažem pa preživljava dan na barki. Še največ se dogaja Mimi. Bum in motor ima razstavljena. V takem stanju, jo najdeta tudi dami, ko se vrnete s sprehoda in strumno izrazita željo po izplutju. No, saj bi morda tudi šlo. Ko je barka enkrat brez jader in brez motorja ostanejo še vesla. Pa nista najbolj navdušeni, da bi prav oni dve predstavljali tisti del posadke, ki vesla. In ne gremo nikamor.

Zato pa dodobra preverimo vse možne in nemožne zaloge pijače. In hrane. Klobase iz Slovenije so precej hitro pokvarljiva roba. Gin z Menorce pa tudi, izgleda, ne bo nikoli zapustil tega otočja. Še večerja v bližnji oštariji in ... in mečejo nas na cesto. V Španiji. Pa sploh še ni jutri! Oštarija resda daje precej posezonski videz, pa vseeno to ne bi smel biti vzrok takemu ravnanju. Ko mojstra natakarka pobaramo ali je kaj narobe s sezono, da je tako prazno, lepo razloži no-mesje-sizn-gut-julio-agosto-setembre-gut-solo-un-setembre-no-gut. Zanimivo. In mi ravno danes tukaj...

Delo in ...

... večerja

2. september 2010, četrtek

Puerto de San Antonio de la Playa

Po kruh in po led. Vsako jutro paše frišen kruhek in frišna pakunga ledu v kockah. Pa obvezna kavica na barki. In zajtrk. Pa telefoniranje razno raznim majstorom. Jalovo početje. No, razen dingikašev, ki dingi pripeljejo on-time. Pripeljejo že, samo... Eno luknjo so suvereno zaflikali. Dingi je puščal pa na (vsaj) dveh koncih. Se bojim, da se bo iz tega razvila mehiška limonada o kateri bomo lahko v prihodnje še veliko brali v Mitkinem dnevniku. Ostali supermojstri pa - manjana. In ker dobro poznam definicijo te besede, bo res ogromno za prebrati. Na žalost. Je pa zato urejeno vse tisto, kar je Matjaž lahko uredil sam. Barko je najprej razstavil na osnovne sestavne dele in nato ponovno sestavil. In pri temu podvigu so mu ostali vsega le trije vijaki viška. Dober rezultat, ni kaj. Hja, uzdaj se use i u svoje kljuse...

Z Matjažem ostaneva torej na barki in čakava mojstre, ostali se selijo v Palmo. In se imajo fino. Midva tudi. Ko končno le spregledava mojstrski trik o ekspeditivnosti in se stoično vdava v usodo, začneva pospravljati hladilnik. Temeljito ga je

potrebno počistiti, biti mora kot nov.

In po praznjenju hladilnika še praznjenje gostilne. Kapitanova večerja. Dobra hrana in obilna pijača. In spet nas mečejo ven...

Delo, delo, delo

Kapitanova večerja

Palma de Mallorca

Palma de Mallorca še enkrat

3. september 2010, petek

Puerto de San Antonio de la Playa - Ljubljana

Rana ura, ob sedmih Španija še spi! Mi se pa počasi odklapljamo od njih in se tokrat ravnamo malo po domačih šegah in navadah. Brez izgovora vstanemo. Anže naju odloži na letališču, frčoplanarji nas pripeljejo v Barcelono, Vesna na letališču opravi nujno potreben šoping in odfrčimo domov. Dopusta je konec, Mima naju je v dobrem mesecu suvereno vozila naokoli. Dobrih 1.700 milj smo naredili skupaj. In spet smo se imeli neskončno lepo. S seznama še neobiskanih otokov v Sredozemlju smo jih izbrisali še nekaj in ostalo jih je res samo še peščica.

Za popolno zabavo in da je vse tako, kot se spodobi, mi na letališču v Barceloni crkne ta-mali računalnik. Zadnji dan. Ta-veliki mi je crknil prvi dan. No, saj sedaj je konec koncev od vseh možnih trenutkov še najboljši. Le dnevnik ni šel v eter ob enajstih dopoldan, ampak še popoldan, kar pa ni prav hudo.

V Sloveniji laufa klima tudi na prostem. Jutri je sobota in bojim se, da bo treba na smučanje...